

ENERĢLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [JULIANE KOKOTT] SECINĀJUMI,

sniegti 2006. gada 7. septembrī (1)

Lieta C-369/04

Hutchison 3G UK Ltd u.c.

pret

Commissioners of Customs & Excise

(VAT and Duties Tribunal London (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolikumu)

Sestā PVN direktīva – Saimnieciskās darbības jēdziens – Publisko tiesību subjekti kā nodokļa maksātāji – Radio frekvenču izmantošanas licenču izsole trešās paaudzes telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanai (UMTS/IMT2000)

I – Ievads

1. 2000. gada martā un aprīlī Apvienotā Karaliste kā pirmā dalībvalsts izsolīja pārdēvētas piecas licenču paketes noteiktu frekvenču joslu izmantošanai, lai piedāvātu UMTS/IMT2000 (2) mobilos pakalpojumus (ko dēvē arī par trešās paaudzes – 3G – mobilajiem pakalpojumiem). 3G mobilajiem telefoniem ir lielāka datu pārraides spēja nekā iepriekšējās paaudzes mobilajiem telefoniem. Tie it īpaši nodrošina multimediju pakalpojumus, piemēram, videokonferences, pieeju internetam un tiešsaistes (*online*) pakalpojumus. UMTS mobilo telekomunikāciju ieviešana tiek uzskatīta par nozīmīgu tehnisko progresu, kas telekomunikāciju uzņēmumiem paver dažādas jaunas darbības jomas.

2. Tādēļ uzņēmumi bija gatavi par licencēm maksāt augstu nodevu. Radiokomunikāciju aģentūras [*Radiocommunications Agency*] (turpmāk tekstā – “RA”) ieņēmumi no licenču izsoles kopumā sasniedza 22,5 miljardus sterliņu mārciņu (toreiz apmēram 38,4 miljardus EUR). RA ir Tirdzniecības un rūpniecības ministrijas pakārtībā esoša iestāde; izsoli tā rīkoja valsts sekretāra uzdevumā.

3. Pieci telekomunikāciju uzņēmumi – prasītājas pamata prāvā – nosolīja katrs vienu licences paketi. Tie uzskata, ka licenču piešķiršana ir ar PVN apliekams darījums un tādējādi licences maksā ir iekārtas PVN. Tagad tie prasa atmaksāt šā ietami samaksāto (3) PVN 3 347 698 000 sterliņu mārciņu (atbilst apmēram 5 miljardiem EUR) apmērā, jo tiem esot tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu. Turpretī Apvienotās Karalistes nodokļu iestādes neuzskata licenču pārdošānu izsolī par darījumu, ko apliek ar nodokli Sestās PVN direktīvas (4) (turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”) izpratnē.

4. Saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punktu ar nodokli ir apliekami tikai tie

darījumi, ko nodokļa maksātājs veic savas saimnieciskās darbības ietvaros. Atbilstoši 4. panta 5. punktam direktīva valsti un tās iestādes principā neuzskata par nodokļa maksātāju, ja tās pilda valsts varas funkcijas. Šo noteikumu interpretācija attiecībā uz UMTS licenču izsolšanu ir galvenais jautājums izskatāmajā lietā.

5. Parāļi prejudiciāli nolūmuma procedūrā (5), kur es arī šodien sniedzu secinājumus, *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* [Vānes Apgabala civillietu tiesa] uzdod lūdzīgus jautājumus par Austrijā rīkotās UMTS licenču izsoles izvērtējumu.

6. Turklāt citas dalībvalstis pāc Lielbritānijas piemēra arī ir iekasājušas augstu maksu par licencēm, kaut arī, rīžinot uz vienu potenciālo mobilo telefonsakaru klientu, ne tik lielu kā Apvienotajā Karalistē (6). Tātad izskatāmajai un parāļajai lietai no Austrijas ir jāpaša nozīme ne tikai tādā, ka tajās ir runa par rīrtāgi lielām naudas summām. Tām drīzāk vienlaikus ir eksperimentāls raksturs lūdzīgu tiesvedību gadījumā citās dalībvalstīs.

II – Atbilstošās tiesību normas

A – *Tiesību normas, kas attiecas uz PVN*

1) Kopienas tiesības

7. Saskaņā ar Sestās direktīvas 2. panta 1. punktu PVN ir jāmaksā:

“Par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kā tās rīkojas.”

8. Sestās direktīvas 4. pantā nodokļa maksātājs ir definēts šādi:

“1. “Nodokļa maksātājs” nozīmē visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

2. Šā panta 1. punktā minētā saimnieciskā darbība aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzāju darbības, ieskaitot kalnrīniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbības. Pastāvīga ērmenisku vai bezērmenisku lietu izmantošana nolūkā gūt no tās ienākumus arī uzskatāma par saimniecisku darbību.

[..]

5. Valstis, reģionāļs un vietējās pārvāldes iestādes, kā arī citus publisko tiesību subjektus neuzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz darbībām vai darījumiem, kuros tās iesaistās kā valsts iestādes, pat ja tās šo darbību vai darījumu sakarā ievāc nodokļus, iemaksas, ziedojumus vai maksājumus.

Tomēr, iesaistoties šādās darbībās vai darījumos, tās uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz minētajām darbībām vai darījumiem, ja to uzlīkošana par personām, kas nav nodokļu maksātāji, radītu nozīmīgus konkurences traucājumus.

Katrā ziņā šīs iestādes uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz D pielikumā uzskaitētajām darbībām, ja tās neveic tik niecīgā apjomā, kā ir nenozīmīgas.

[..]”

9. D pielikuma 1. punktā katra darbība Sestās direktivas 4. panta 5. punkta trešās daļas izpratnē ir minētās telekomunikācijas.

2) Valsts tiesības

10. 1994. gada Pievienotās vērtības nodokļa likuma [Value Added Tax Act 1994] (turpmāk tekstā – “VAT Act 1994”) 4. panta 1. punktā noteikts šādi:

“Ar PVN tiek apliktas Apvienotajā Karalistē piegādātās preces un sniegtie pakalpojumi, ja tās ir ar PVN apliekamas darbības, kuras nodokļa maksātājs veic komercdarbības ietvaros.”

11. VAT Act 1994 41. panta 1. punktā turklāt paredzēts:

“Šis likums attiecas uz ar nodokli apliekamām piegādēm un pakalpojumiem, ko veic valsts, tātad katra uz ar nodokli apliekamām piegādēm un pakalpojumiem, ko veic nodokļa maksātāji.”

12. VAT Act 1994 41. panta 2. punktā noteikts:

“Ja valsts pārvades preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanai ir nekomerciāls raksturs, tomēr nodokļu administrācija uzskata, ka nodokļa maksātāji piegādē vai var piegādēt līdzīgus preces vai arī sniedz vai var sniegt līdzīgus pakalpojumus komercdarbības ietvaros, tad, ja nodokļu administrācija pieņem atbilstošu rīkojumu, valsts pārvades preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar šo likumu pielīdzina saimnieciskai darbībai.”

13. 2000. gada 14. aprīlī Apvienotās Karalistes nodokļu administrācija pieņēma nodokļu instrukciju, kurā bija noteikts šādi: “Piegāde vai pakalpojums, ko veic 1. sarakstā minētā iestāde un kas aptver preces vai pakalpojumus, kas minēti 2. sarakstā, saskaņā ar šo likumu [VAT Act 1994] ir uzskatāmi par attiecīgās iestādes komercdarbības ietvaros veiktu piegādi vai pakalpojumu”. 1. sarakstā ir minēta Tirdzniecības un rūpniecības ministrija. 2. sarakstā ir minēta gan “licencēšana, sertifikācija, apstiprināšana un tiesību piešķiršana, izņemot tiesības uz nekustamajiem pašumiem”, gan “telekomunikācijas”.

B – Atbilstošās tiesību normas, kas regulē UMTS frekvenču piešķiršanu

14. Radio frekvences ir uzskatāmas par ierobežotiem resursiem. Tehniski izmantojamais frekvenču spektrs galvenokārt jau ir piešķirts dažādiem dienestiem un izmantošanas veidiem. Lai novērstu traucējumus, katra izmantošanas veida vai lietotāja rīcībā atrodas noteikti no citiem norobežoti segmenti (frekvenču joslas). Pasaules frekvenču jautājumus kārto Starptautiskā telekomunikāciju savienība (turpmāk tekstā – “ITU”) – starptautiska organizācija Apvienoto Nāciju Organizācijas paspārnē.

15. UMTS/IMT-2000 mobilajām telekomunikācijām atvērtās frekvenču joslas principā noteica 1992. gadā ITU organizētā Pasaules radiosakaru konference (turpmāk tekstā – “WRC 92”). 1997. gada Pasaules radiosakaru konference rezolūcijā Nr. 212 norāda, ka IMT-2000 mobilo telekomunikāciju pakalpojumus paredzēts ieviest ap 2000. gadu.

16. Eiropas mērogā pētītos priekšdarbus trešās paaudzes telekomunikāciju ieviešanai veica Eiropas Pasta un elektrosakaru administrāciju konference (turpmāk tekstā – “CEPT”) (7). Šajā organizācijā ietilpstošā Eiropas Radiosakaru komiteja (turpmāk tekstā – “ERK”) 1997. gada 30. jūnijā Lēmumā ERC/DEC(97)/07 (8) it īpaši definēja pieejamo frekvenču spektru.

17. Trešās paaudzes telekomunikācijām rezervēto frekvenču spektru var sadalīt vairākos segmentos, kuros vairāki mobilo sistēmu operatori var vienlaikus pārvaldīt mobilo sakaru tīklu.

Dažādās dalībvalstīs ir atšķirīgs izsniegto licenču izmantošanas veids un skaits (9). Piemēram, kamēr Austrija un Vācija šo spektru ir sadalījusi starp sešiem operatoriem, Beļģijā un Francijā tie ir tikai trīs. Tātad, nosakot joslu platumu, kas tiek paredzēts tīkla izmantošanai, minimālo tehnisko prasību ietvaros pastāv zināma rīcības brīvība.

1) 1) Kopienas tiesības

18. Direktīva 97/13/EK (10) pamata pravas faktus rašanās laikā ir atbilstošā Kopienas tiesību norma jautājumā par vispārīgo atļauju un individuālo licenču piešķiršanu telekomunikāciju pakalpojumam.

19. Saskaņā ar Direktīvas 97/13 3. panta 3. punktu “[dalībvalstīs] individuālu licenci saskaņā ar III sadaļu drīkst piešķirt tikai tad, ja licences saņēmējam tiek piešķirta ierobežotajiem materiālajiem un citiem resursiem vai arī tas ir pakauts pašam saistībā vai arī bauda pašas tiesības”.

20. Direktīvas III sadaļā (7.–11. pants) konkrēti noteikta individuālo licenču piešķiršanas kārtība. 10. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstīs drīkst ierobežot individuālo licenču skaitu, ja tas ir nepieciešams radiosakaru efektīvai izmantošanai. Šajā sakarā tām atbilstīgā veidā jāpaši ir jāem vērā, ka ir jāpanāk maksimāls labums lietotājiem un jāsekmē konkurences attīstība. Dalībvalstīs šādas individuālās licences piešķir, pamatojoties uz izvēles kritērijiem, kuriem jābūt objektīviem, nediskriminējošiem, pārskatāmiem, samērīgiem un sīki izstrādātiem.

21. Saskaņā ar Direktīvas 97/13 11. panta 1. punktu par licenču piešķiršanu drīkst iekasēt maksu, lai segtu izmaksas, kas saistās ar licenču piešķiršanas procedūru. Turklāt 2. punkts ļauj noteikt vēl papildu maksājumus:

“Neskarot 1. punkta noteikumus, gadījumos, kad ir jāizmanto ierobežoti resursi, dalībvalstīs var atļaut savai valsts regulatīvajai iestādei iekasēt maksājumus, ko nosaka vajadzība nodrošināt minēto resursu optimālu izmantošanu. Minētie maksājumi ir nediskriminējoši un, tos nosakot, jāņem vērā vajadzība attīstīt jaunus pakalpojumus un konkurenci.”

22. Direktīva 97/13 tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/21/EK par kopīgiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (11). Pretēji Direktīvai 97/13 tagad Direktīvas 2002/21/EK 9. panta 3. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīs var paredzēt noteikumus uzņēmumiem par radio frekvenču izmantošanas tiesību nodošanu citiem uzņēmumiem.

23. Direktīvas 2002/21 9. panta 4. punktā šādā gadījumā noteikts:

“Valsts pārvaldes iestādes nodrošina to, ka uzņēmuma nodomu nodot radio frekvenču izmantošanas tiesības paziņo valsts pārvaldes iestādei, kas ir atbildīga par spektra piešķiršanu, un ka nodošana notiek saskaņā ar procedūru, ko noteikusi valsts pārvaldes iestāde, un tā ir tikusi publiskota. Valsts pārvaldes iestādes nodrošina, ka jebkuras šādas nodošanas rezultātā netiek izkropota konkurence. Ja radio frekvences izmantošana ir saskaņota ar Lēmumu Nr. 676/2002/EK (radio spektra lēmums) vai citu Kopienas pasākumu pieņemšanu, jebkura šāda nodošana nerada izmaiņas minētajās radio frekvences izmantošanā.”

24. Vēl nozīmīgs ir arī Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 14. decembra Lēmums Nr. 128/1999/EK par saskaņotu trešās paaudzes mobilo un bezvadu sakaru sistēmu (UMTS) ieviešanu Kopienā (12) (turpmāk tekstā – “UMTS lēmums”). Ar šo lēmumu Parlaments un Padome zināmā mērā deva starta signālu UMTS telekomunikāciju ieviešanai Eiropā.

25. Apsvērums attiecībā uz UMTS līgumu Parlaments un Padome norāda uz starptautisko attēstību un trešās paaudzes telekomunikāciju uzdevumiem. UMTS līguma 3. panta 1. punkts uzliek dalībvalstīm pienākumu līdz 2000. gada 1. janvārim izveidot atbilstīgu UMTS pakalpojumu ieviešanai. Turklāt saskaņā ar 3. panta 3. punktu tām "atbilstoši Kopienas tiesību mēģinodrošina, ka UMTS pieejamā [..] tiktu izmantotas CEPT saskaņotās frekvenču joslas".

2) 2) Valsts tiesības

26. Saskaņā ar 1949. gada Likuma par bezvadu telegrāfiju (*Wireless Telegraphy Act 1949*, turpmāk tekstā – "WTA 1949") 1. pantu "neviens nedrīkst ierīkot vai izmantot radiotelegrāfa radiostaciju vai arī uzstādīt vai izmantot radiotelegrāfa iekārtu, ja vien viņa rīcībā nav licence, ko atbilstoši šā panta a) punktam izsniedz valsts sekretārs". Par minētā aizlieguma neieviešanu WTA 1949 paredzēts kriminālsods.

27. 1997. gadā ministrija un RA veica apjomīgus priekšdarbus UMTS licenču pārdošānai izsolē. Tika uzklautas iesaistītās personas un pieaicināti ārvalstu konsultanti. Veikto darbu rezultātā tika izstrādāts tiesiskais pamats UMTS licenču piešķiršanai.

28. 1998. gada Likuma par bezvadu telegrāfiju (*Wireless Telegraphy Act 1998*, turpmāk tekstā – "WTA 1998") noteiktas pamatnostādnes attiecībā uz licenču piešķiršanu un it īpaši atbilstošas iekārtas naudas summas, kas pārsniedz administratīvās izmaksas, kas saistītas ar licenču piešķiršanas procedūru. Nosakot šīs naudas summas, jāņem vērā šādi faktori:

- elektromagnētiskā spektra efektīva izmantošana un administrēšana,
- ekonomiskās priekšrocības, kas izriet no radiotelegrāfijas izmantošanas,
- jaunu pakalpojumu attīstīšana un
- konkurence un telekomunikāciju pakalpojumu sniegšana.

29. Pamatojoties uz WTA 1998, pārvaldītie sēki izstrādātie noteikumi par UMTS licenču piešķiršanu tika precizēti 1999. gada Noteikumos par bezvadu telegrāfiju (trešās paaudzes licences) (*Wireless Telegraphy (Third Generation Licences) Regulations 1999*, turpmāk tekstā – "WTA Regulations"). WTA Regulations pielikumā it īpaši ir definēti piecu piešķiramo licenču veids. Tajā noteikts, ka A un B licences katrā aptver pāra spektru (13) 2 x 15 MHz, licences C, D un E katrā – pāra spektru 2 x 10 MHz. A licence tiek rezervēta mobilo sakaru operatoram, kas līdz šim nav darbojies Lielbritānijas tirgū.

30. 1999. gada 22. decembra paziņojumā tika publicēti sēki izstrādātie noteikumi par piedalīšanās izsolē un par tās norisi. Lai piedalītos izsolē, bija jāiemaksā drošības nauda, sākot no 50 miljoniem sterliņu mārciņu. Turklāt atkarībā no licences apjoma tika noteikta izsoles sēkuma cena no 89,3 līdz 125 miljoniem sterliņu mārciņu.

31. Apvienotajā Karalistē līdz šim nav ieviesta frekvenču tirdzniecība, ko dalībvalstis var atļaut saskaņā ar Direktīvas 2002/21 9. panta 3. punktu.

III – Fakti un prejudiciālie jautājumi

32. Izsol?, kas notika no 2000. gada 6. marta l?dz 27. apr?lim, kopum? piedal?j?s ?etri uz??mumi, kas jau darboj?s Apvienotaj? Karalist?, un devi?i potenci?lie jaunie tirgus dal?bnieki. Licences izsoles ce?? ieguva š?di izsoles dal?bnieki:

Licence

Izsoles dal?bnieks

P?d?jais pied?v?jums sterli?u m?rci??s

Licence A (rezerv?ta jaunam tirgus dal?bniekam)

TIW UMTS (UK) Limited (tagad – *Hutchison 3G UK Limited*) (jauns tirgus dal?bnieks)

4 384 700 000

Licence B

Vodafone Limited (esošais tirgus dal?bnieks)

5 964 000 000

Licence C

BT3G Limited (14) (esošais tirgus dal?bnieks)

4 030 100 000

Licence D

One2One Personal Communications Limited (tagad – *T?Mobile [UK] Limited*) (esošais tirgus dal?bnieks)

4 003 600 000

Licence E

Orange 3G Limited (esošais tirgus dal?bnieks)

4 095 000 000

Kop?j? summa

22 477 400 000

33. Licences tika izsniegtas 2000. gada maij? vai attiec?gi septembr? un to der?guma termi?š ir l?dz 2021. gada 31. decembrim. Pirc?ji maksu par licenc?m piln?b? samaks?ja 2000. gad?. Saist?b? ar izsoles sagatavošanu un r?košanu administr?cijai rad?s izdevumi 8 miljonu sterli?u m?rci?u apm?r? (apm?ram 13,7 miljoni EUR).

34. Licen?u ?pašnieku pien?kums cita starp? ir l?dz 2007. gada 31. decembrim teritorij?, kuru apdz?vo vismaz 80 % Apvienot?s Karalistes iedz?vot?ju, ier?kot un uztur?t telekomunik?ciju pakalpojumu. Turkl?t tiem saska?? ar *Telecommunications Act 1984* 7. pantu v?l ir vajadz?ga

vispārīga licence, kas dod tiesības sniegt telekomunikāciju pakalpojumus.

35. Prasītājas uzskata, ka licences maks ir iekavots PVN. Tādēļ tā prasā atmaksāt par pašu veiktajiem ar nodokli apliekamiem darījumiem priekšnodokli samaksāto PVN. *Commissioners of Customs & Excise* [Muitas un akcīzes komisāri] noraidīja prasību par nodokļa atmaksu. Viņi uzskata, ka licenču piešķiršana nav ar PVN apliekams darījums. Pēc prasītāju prasības noraidīšanas pirmajā instancē tā turpina uzturēt savus prasījumus, vēršoties *VAT and Duties Tribunal*, kas ar 2004. gada 24. augusta lēmumu atbilstoši EKL 234. pantam uzdeva Tiesai šādos prejudiciālos jautājumus:

- 1) Vai, ņemot vērā apstākļus, kas ir norādīti Faktu izklāstā [...], termins “saimnieciskā darbība” Sestās direktivas 4. panta 1. un 2. punkta nozīmē ir jāinterpretē tā, ka tas ietver [...] licenču izsniegšanu, ko valsts sekretārs veic, pārdodot izsolā tiesības lietot telekomunikāciju iekārtas noteiktās elektromagnētiskā spektra daļās (turpmāk tekstā – “Darbība”), un kādiem apsvērumiem ir nozīme, lai atbildētu uz šo jautājumu?
- 2) ņemot vērā apstākļus, kas ir norādīti Faktu izklāstā [...], kādiem apsvērumiem ir nozīme, lai atbildētu uz jautājumu, vai valsts sekretārs, veicot Darbību, rēķina kā “valsts iestāde” Sestās direktivas 4. panta 5. punkta nozīmē?
- 3) ņemot vērā apstākļus, kas ir norādīti Faktu izklāstā [...], vai var uzskatīt, ka i) Darbība daļēji ir saimnieciska darbība un/vai ii) ka to daļēji veic tās publisko tiesību subjekts, kas rēķina kā valsts iestāde, kas tādējādi daļēji maksā PVN saskaņā ar Sesto direktīvu?
- 4) Kādai ir jābūt nozīmīgu konkurences traucējumu varbūtības pakāpei Sestās direktivas 4. panta 5. punkta otrās daļas nozīmē un cik tas laiks pēc tās darbības kā šā darbība veikšanas ir jārodas šādiem traucējumiem, lai šā persona, kas veica šo darbību, saskaņā ar minēto tiesību normu tiktu uzskatīta par nodokļu maksātāju saistībā ar šo darbību? Kādā mērā fiskālās neitralitātes princips ietekmē, ja vispār ietekmē, atbildi uz šo jautājumu?
- 5) Vai Sestās direktivas D pielikumā minētais jēdziens “telekomunikācijas” (uz kuru ir izdarīta atsauce šīs direktivas 4. panta 5. punkta trešajā daļā) ietver [...] licenču izdošanu, ko veic valsts sekretārs, pārdodot izsolā tiesības lietot telekomunikāciju iekārtas noteiktās elektromagnētiskā spektra daļās apstākļos, kas ir izklāstīti Faktu izklāstā [...]
- 6) Ja i) daļēji būs izvēlas ņemt vērā Sestās direktivas 4. panta 1. un 5. punktu, pieņemot likumu, kas valsts publisko tiesību subjektam (tādā kā šajā gadījumā – *UK Treasury* [Apvienotās Karalistes Valsts kase]) piešķir tiesības izdot instrukcijas, kurās tiek norādītas tās valsts publisko tiesību subjektu preču piegādes vai pakalpojumu sniegšana, kas ir pielīdzināmas ar nodokli apliekamiem darījumiem, un ii) ja šis publisko tiesību subjekts atbilstoši šīm tiesībām pieņem vai paredz pieņemto norādījumu, ar ko nosaka, ka daži darījumi ir apliekami ar nodokli, vai, interpretējot valsts tiesību aktus un šos norādījumus, 1990. gada 13. novembra spriedumā lietā *C-106/89 Marleasing (Recueil, I-4135. lpp.)* 8. punktā minētajam principam ir nozīme (un, ja ir, tad kāda)?

IV – Tiesiskais vērtējums

A – Par pirmo prejudiciālo jautājumu: saimnieciskās darbības esamība

36. Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai licenču pārdošana izsolā, kas piešķir tiesības lietot telekomunikāciju iekārtas noteiktās elektromagnētiskā spektra daļās, ir saimnieciska darbība Sestās direktivas 4. panta 1. un 2. punkta izpratnē.

37. Saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta 1. punktu nodokļa maksātājs ir persona, kas patstāvīgi veic saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta. Tādējādi noteikums nosaka ne vien to, kas var būt nodokļa maksātājs, bet vienlaikus arī to, kādi ir nosacījumi, lai personas darbību apliktu ar PVN.

38. Sestās direktīvas 4. panta 2. punkts ir plaši uzskaitīts, kas ir jāuzskata par saimniecisku darbību 1. punkta izpratnē. Par saimniecisku darbību blakus visām ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbībām it īpaši tiek uzskatīta arī pastāvīga bezērmenisku lietu izmantošana nolūkā gūt no tās ienākumus.

39. Tiesa no šīs definīcijas secina, ka "nodokļa maksātāja un saimnieciskās darbības jēdzienu definīciju analīze parāda saimnieciskās darbības jēdziena piemērošanas jomu un tās objektīvo raksturu, jo par darbību uzskatāma pati darbība, neatkarīgi no tās mērķa un rezultāta" (15).

40. Tātad nav nozīmes ieinteresētās personas subjektīvajiem nodomiem, kādi tai ir, īstenojot šo darbību. Pretējā gadījumā nodokļu administrācijai būtu jāveic pārbaude, lai noteiktu šos nodomus, un šāda situācija būtu pretrunā PVN kopējās sistēmas mērķiem. Proti, šīs sistēmas mērķis ir nodrošināt tiesisko drošību un atvieglot ar PVN piemērošanu saistītās darbības, ņemot vērā, izņemot atsevišķus gadījumus, attiecīgā darījuma objektīvo raksturu (16).

41. Vispirms izvērtēšu iebildi par to, ka saimnieciskā darbība nav iedomājama jau tūlīt apstākā, dēļ vien, ka UMTS licenču izsoles mērķis bija tirgus regulēšana. Pēc tam ir jāpārbauda, vai šis darījums ir jāuzskata par pastāvīgu bezērmenisku lietu izmantošanu nolūkā gūt no tās ienākumus Sestās direktīvas 4. panta 2. punkta izpratnē.

1) 1) Vai tirgus regulēšanas mērķis izslēdz saimnieciskās darbības esamību?

42. Licenču izsoles rīkošanas iemesls ir tas, ka radio frekvences ir ierobežoti resursi. Elektromagnētiskā spektra daļas, kas ir UMTS pakalpojumu rīcībā, ir noteiktas starptautiskajos nolikumos. Šo daļu ietvaros vienlaikus var pārvaldīt tikai ierobežotu skaitu mobilo sakaru tīklu. Lai nodrošinātu atbilstīgu radio frekvenču izmantošanu, kas darbotos bez traucējumiem, valstij ir nenovēršami jāregulē šie jautājumi.

43. UMTS lēmums uzliek dalībvalstīm pienākumu veikt nepieciešamās administratīvās procedūras, lai ieviestu UMTS pakalpojumus.

44. Direktīva 97/13 un to transponējošie valsts tiesību akti ir tās konkrētās tiesību normas, kas dalībvalstīm ir jāņem vērā, piešķirot frekvenču joslas. Piešķirot individuālas licences, tām saskaņā ar Direktīvas 97/13 10. pantu par pamatu ir jāņem izvēles kritēriji, kas ir objektīvi, nediskriminējoši, saki izstrādāti, pārskatāmi un samērīgi. Atbilstoši Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktam dalībvalstis šajā sakarā drīkst iekasēt maksājumus, ko nosaka vajadzība nodrošināt minēto resursu optimālu izmantošanu.

45. Apvienotā Karaliste nolēma pārdot izsolā licences, kas piešķir tiesības izmantot noteiktas radio frekvences. Izsoles rezultātā gūtā ieņēmuma tika uzskatīti par maksājumiem Direktīvas 97/13 11. panta 2. punkta izpratnē. Apvienotā Karaliste norāda, ka izsoles procedūras mērķis bija noteikt uzņēmumus, kas licencēm piešķir vislielāko ekonomisko nozīmi un tādējādi garantēt, ka no licenču izmantošanas tiks iegūts maksimāli iespējamais labums. Tā uzsver, ka izsoles procedūras mērķis nebija nodrošināt valstij lielus ieņēmumus.

46. Lieti iesaistītās dalībvalstis un Komisija no šiem apstākļiem secina, ka valsts sekretāra vai attiecīgi RA īstenojamā UMTS licenču piešķiršana nav saimniecisks darījums Sestās direktīvas 4.

panta 1. un 2. punkta izpratnē, bet gan ir tirgus regulēšanas pasākums.

47. Šādam apgalvojumam nevar piekrist.

48. Tas, vai darbība ir saimnieciska darbība PVN tiesību normu izpratnē, ir atkarīgs no tās objektīvā rakstura, kas ir jānosaka, pamatojoties uz konkrētiem apstākļiem. Turpretī darbības mērķim – regulēt pieeju UMTS tirgum atbilstoši Kopienas tiesību norādēm un noteikt labākos piemērotos mobilo sakaru operatorus – nav nozīmes. Saskaņā ar iepriekš minēto judikatūru šādi mērķi nav jāņem vērā, kvalificējot attiecīgo darbību (17).

49. Izsoles priekšmets ir tiesības 20 gadus lietot noteiktas radio frekvences mobilo sakaru tīkla izmantošanai. Šīs tiesības izsoles rezultātā iegūva tie uzņēmumi, kuri iesniedza augstāko [izsoles cenas] piedāvājumu.

50. Tam, kā šādā gadījumā juridiski ir jākvalificē valsts piešķirtās licences – par administratīvi tiesisku atļauju vai par civiltiesisku darījumu – darbības objektīvā rakstura noteikšanā it tikpat maza nozīme kā uzņēmumu atbilstošās atlīdzības apzīmējumam – par maksājumu vai par cenu (18). Licence katrā ziņā tika piešķirta tikai tad, kad tika samaksāta izsoles rezultātā noteiktā naudas summa, tādēļ maksājums ir tieši saistīts ar licences piešķiršanu. Turklāt attiecīgais maksājums nav nodeva, kas sedz tikai administratīvās izmaksas.

51. Lietas dalībniekiem ir domstarpības jautājums par to, vai izsoles mērķis bija gūt paši lielus ieņēmumus. Piemēram, to, ka kopumā tika piešķirtas tikai piecas licences un nevis – kā, piemēram, Vācijā – sešas, no vienas puses, var vērtēt kā mērķslēgu piedāvājuma samazināšanu, kas var palielināt ieņēmumus. No otras puses, lūgumu laist tirgū piecas licences var pamatot arī ar tirgus regulēšanas apsvērumiem (19). Konkurences palielināšanai pieņemtiem izsoles dalībniekiem, kas jau darbojas tirgū, bija jāpievienojas jaunam tirgus dalībniekam. Iespējams, ka lielāka konkurentu skaita gadījumā, starp kuriem būtu jāsadala tirgus, vairs nevarētu garantēt milzīgo tīklos ieguldīmo investīciju rentabilitāti.

52. Visbeidzot, šis jautājums arī var palikt atklāts tāpat kā jautājums, vai ieņēmumu gūšana vispār bija iemesls tam, ka tika noorganizēta licenču piešķiršanas procedūra.

53. Proti, objektīvi valsts sekretārs licences piešķirā, pārdodot tās par skaidru naudu, kam bija jāatspoguļo licenču ekonomiskā vērtība un kas daudzkrāt pārsniedza ar licenču piešķiršanas procedūru saistītos izdevumus. Valdībai izsoles noteikumos nosakot izsoles sākumcenu lūdz pat 125 miljoniem sterliņu mārciņu, jau no paša sākuma bija paredzēts gūt ievērojamus ieņēmumus. PVN piemērošanā attiecībā uz licenču izsoli nevar būt nozīme tam, vai šo ieņēmumu gūšana bija valdības rīcības motīvs vai tikai blakusefekts, ko noteica veids, kādā notika licenču piešķiršanas procedūra.

54. Darbības kā saimnieciskas darbības kvalificēšanai netraucē arī tas, ka uz licenču piešķiršanu attiecas Kopienas tiesību reglamentējošie noteikumi. Proti, šo juridisko norāžu izpilde ir tikai (obligāts) darbības mērķis, kas saimnieciskās darbības kvalificēšanā nav jāņem vērā (20).

55. Par to, ka regulatīvai darbībai var piemērot PVN kā saimnieciskai darbībai, liecina Sestās direktīvas D pielikuma 7. punkts. Tajā to valsts darbību skaitā, kas saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta trešo daļu vienmēr tiek kvalificētas kā ar PVN apliekamas darbības, tiek minēti lauksaimniecības intervences aģentūru darījumi ar lauksaimniecības ražojumiem, kuri veikti, pildot regulas par šo ražojumu tirgus kopēju organizāciju. Tādā, ja intervences aģentūra pārdod ražojumus no saviem krājumiem, tai ir jāmaksā PVN, kaut gan šo darījumu mērķis galvenokārt ir regulēt tirgu, nevis gūt ieņēmumus.

56. Par galveno uzskatot darbības objektus, saimnieciskās darbības jūdziens iegūst plašu piemērojumu, kas atbilst Tiesas skaidrojumam (21). Ja šajā pārraudes posmā tiktu ņemts vērš, ka valsts iestāde darbojas, lai izpildītu likumā noteikto regulatīvo uzdevumu, šādā gadījumā jau no paša sākuma būtu būtiski ierobežota direktīvas piemērošanas joma. It īpaši ierobežota būtu Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta piemērošana, kaut gan šis noteikums nosaka īpašu tiesisko regulējumu valsts iestādēm.

57. It īpaši tādējādi spriedumā lietot *SAT Fluggesellschaft* (22), uz ko norāda daži lietas dalībnieki, Tiesa gan atzina, ka darbība nav saimnieciska darbība EK I guma konkurences noteikumu izpratnē, ja publiska iestāde izmanto tai piešķirtās pilnvaras.

58. Tomēr konkurences tiesību un Sestās PVN direktīvas pamatā ir dažādi saimnieciskās darbības jūdzieni. Konkurences tiesību publiskās varas īstenošana tiek uzskatīta par izslēdzošu kritēriju konkurences tiesību atbilstošai saimnieciskai darbībai. Tomēr tas nenosaka īpašu tiesisko regulējumu attiecībā uz valsts darbībām, īstenojot publisko varu.

59. Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punktā formulētais saimnieciskās darbības jūdziens ir plašāks par atbilstošo konkurences tiesību jūdzienam. Pirmkārt, publiskās varas īstenošanai šeit nav nozīmes. Gluži pretēji, šo apstākli ņem vērš tikai turpmākā pārraudes posmā, proti, 4. panta 5. punktā noteiktā īpašā tiesiskā regulējuma ietvaros. Ja pārcenš analoģijas ar konkurences tiesību Sestā direktīva neattiektos uz valsts iestādžu darbību, šādā gadījumā attiecīgais noteikums būtu lieks.

2) 2) Pastāvīgā lietas izmantošana nolūkā gūt no tās ienākumus

60. Par saimniecisku darbību saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta 2. punktu it īpaši tiek uzskatīta pastāvīgā ģermenisķu vai bezģermenisķu lietu izmantošana nolūkā gūt no tās ienākumus. Tiesības lietot mobilo sakaru iekārtas noteiktās radio frekvences spektra daļās ir bezģermeniska lieta.

61. Pastāvīgā judikatūra nosaka, ka atbilstoši PVN kopējās sistēmas neitralitātes principa prasībām izmantošanas jūdziens attiecas uz visiem darījumiem neatkarīgi no to tiesiskās formas (23). Piemēram, Tiesa izvērsānu ir atzinusi par lietas izmantošanu, kas ir jūvērta kā saimnieciskā darbība Sestās direktīvas 4. panta 2. punkta izpratnē (24). Apvienotā Karaliste prasītājām pret maksājumu uz noteiktu laiku ir piešķirs licenci radio frekvēnu izmantošanai. Šis darījums, kas lūdzinās izvērsānai vai iznomāšanai, ir jūuzskata par pastāvīgu bezģermenisķu lietu izmantošanu nolūkā gūt no tās ienākumus.

62. Tomēr Nēderlandes un Dānijas valdības apgalvo, ka šo gadījumu neraksturo *pastāvīgā* ienākumu gēšana, jo licēnu piešķirsāna ir vienreizējs darījums.

63. Kamēr vācu valodas versijā izmantotais jūdziens “pastāvīgs” [“nachhaltig”] nevies īpašu skaidrību, izvērtojot citas valodu versijas, kēst skaidrs, ka ienākumu gēšanai jūbūt pastāvīgam procesam (25). Tādēļ lietas komerciāla izmantošana izēmuma gadījumos nav saimnieciska darbība Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punkta izpratnē, kā to Tiesa ir atzinusi spriedumā lietot *Enkler* (26).

64. Tomēr šajī lietī izskatī mī licenīu piešīrīšana nav izī muma gadījums šīdī nozī mī. Skaidrojumam īsi jīatsaucī atmiī sprieduma lietī *Enkler* konteksts. Toreiz tika izskatīts jautījums par to, vai autofurgona iznomīšana izī muma veidī, ko tī īpašnieks principī pīrsvarī izmanto privī tī mī vajadzī bī mī, vīlī ir jīuzskata arī par pastī vī gu lietās izmantošanu nolī kī gī tī no tī ienī kumus.

65. Tiesa analī zi uzsī ka ar lietās veida izvīrtī jumū. Ja lietu parasti izmanto tikai saimnieciski, šīdī gadījumī tī principī ir adekvī ta liecī ba, ka īpašnieks to izmanto saimnieciskī s darbī bas mī rī iem un tī dī jī di – ar nolī ku ilgstoši gī tī no tī ienī kumus. Turpretī, ja lietu pī cī tī s veida var izmantot gan saimnieciskī mī, gan privī tiem mī rī iem, šīdī gadījumī ir jī izvīrtī visi tī s izmantošanas apstī kī i, lai konstatī tu, vai lieta faktiski tiek izmantota, lai pastī vī gi gī tu no tī s ienī kumus (27).

66. Tiesī bas izmantot radio frekvences, lai piedī vī tu UMTS mobilo sakarus, var uzskatī tī tikai par saimniecisku izmantošanu. Tī dī jī di izskatī majī lietī jau no paša sī kuma nerodas jautījums par lietās saimnieciskī s izmantošanas norobežošanu no tī s privī tas izmantošanas. Tī dī tī nevar bī tī gadījuma rakstura saimnieciska darbī ba, kas atkī pjas privī tas izmantošanas priekšī.

67. Arī tas, ka licences ir piešīrtas tikai vienreiz un uz ilgu laiku, nepadara to par gadījuma rakstura izmantošanu saimnieciskī mī rī iem. Šajī sakarī nav svarī gi, cik bieži nodokī a maksī tī js veic lī dzī gus darī jumus, bet gan, vai konkrī tī lieta nodrošina ilgstošus ienī kumus. Izskatī majī lietī par to nav šaubu. Radio frekvenī u izmantošanas tiesī bas tiek nodotas uz 20 gadiem un nodrošina valstī jī ienī kumus par visu šī laiku.

68. Apstī klis, ka maksa [par licenci] bija jī veicī kī vienreizī js maksījums licences piešīrīšanas brī dī, nevis kī periodiski maksī jumi, negroza ienī kumu gīšanas pastī vī guma bī tī bu. Teorī tiski licences varī ja piešīrt arī citī veidī. Taī u Sestī s direktī vas piemī rojamī ba nevar bī tī pakī rtota licenī u piešīrīšanas apmaksas noteikumiem, kas ir [lī gumslī dzī ju] pušu kompetencī.

69. Turklī tī licenci var pirms termī a atdot atpakaī vai arī to var anulī tī, tī pī cī izmantošanas tiesī bu piešīrīšana uz 20 gadiem var bī tī vairī kkī rtī ja darbī ba.

70. Visbeidzot, terminī tu izmantošanas tiesī bu piešīrīšanu nevar salī dzinī tī ar vī rtspapī ru pīrdošanu, ko Tiesa – ja tī nav ieguldī jumū pīrvalde profesionī las darbī bas ietvaros – divu iemeslu dī ī neuzskata par saimniecisku darbī bu (28).

71. Pirmkī rtī, ienī kumi no vī rtspapī ru turīšanas un pīrdošanas – tī tad dividendes un peī ī ī a no valī tas maiī as kursa – netiek gī tī no vī rtspapī ru aktī vas izmantošanas, bet gan ir tiešī ī pašumtiesī bu rezultī ts. Atšī irī bī no tī ienī kumi, kas gī tī licenī u piešīrīšanas rezultī tī, nav ienī kumi, kas gī tī tikai no tiesī bī mī rī koties ar radio frekvencī mī, kī tas ir dividenžu un peī ī ī as no valī tas maiī as kursa gadī jumī, bet gan ienī kumi no šī tiesī bu izmantošanas.

72. Otrkī rtī, ienī kumi no vī rtspapī ru pīrdošanas tiek gī tī tikai vienreiz. Lietai vairs neatrodies pīrdevī ja ī pašumī, vī īš to nevar tī lī kī izmantot ienī kumu gīšanai. Turpretī valsts pilnī bī neatdod tiesī bas rī koties ar radio frekvencī mī. Gluži pretī ji, tī šī s tiesī bas atgī s, vī lī kais, pī cī licenī u derī guma termī a beigī mī un varī s tī s no jauna kī dam piešīrt.

73. Tī dī jī di uz pirmo jautī jumū ir jī atbildī:

Pamata prī vas apstī kī os valsts iestī des rī kotī licenī u, kuras attiecas uz tiesī bī mī noteiktī laika posmī izmantot noteiktas elektromagnī tiskī spektra daī as, lai sniegtu UMTS mobilo sakaru pakalpojumus, izsole ir jī uzskata par pastī vī gu bezī ermeniskas lietās izmantošanu nolī kī gī tī no

t?s ien?kumus un t?d?j?di – par saimniecisko darb?bu Sest?s direkt?vas 4. panta 1. un 2. punkta izpratn?.

B – *Par otro l?dz piekto prejudici?lo jaut?jumu: apst?k?i, k?dos valsts iest?des darbojas k? nodok?a maks?t?ji*

1) 1) S?kotn?j?s piez?mes par Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta uzb?vi

74. Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkts ir ietverti diferenc?ti noteikumi par to, kad valsts ir j?uzskata par nodok?a maks?t?ju (29).

75. Atbilstoši t? pirmaj? da?? ietvertajam pamatnoteikumam valstis, re?ion?l?s un viet?j?s p?rvaldes iest?des, k? ar? citus publisko ties?bu subjektus neuzskata par nodok?a maks?t?jiem attiec?b? uz darb?b?m vai dar?jumiem, kuros t?s iesaist?s k? valsts iest?des. T?gad noteikums atbr?vo valsts iest?des no visp?r?j? pien?kuma maks?t nodok?us ar? tad, ja t?s veic saimniecisku darb?bu Sest?s direkt?vas 4. panta 1. un 2. punkta izpratn?. T?d?j?di publisk?s varas ?stenošana tiek piel?dzin?ta individu?l? pat?rt?ja darb?bai.

76. Atk?pjoties no pirm?s da?as, valsts saska?? ar otro da?u tom?r ir nodok?a maks?t?ja, ja t?s uzl?košana par personu, kas nav nodok?a maks?t?ja, rad?tu noz?m?gus konkurences trauc?jumus. Š? noteikuma pamats ir doma, ka valsts iest?des – pat ja t?s dar?jumos iesaist?s k? valsts iest?des – var konkur?t ar priv?to tirgus dal?bnieku [pied?v?tajiem] pakalpojumiem. T?gad š? noteikuma m?r?is ir nodrošin?t fisk?lo neitralit?ti (30).

77. Visbeidzot, saska?? ar trešo da?u valsts iest?des katr? zi?? uzskata par nodok?a maks?t?j?m attiec?b? uz noteikt?m, D pielikum? uzskait?taj?m darb?b?m, ja t?s neveicniec?g? apjom?. T?d?? nav svar?gi, vai š?s sarakst? min?t?s darb?bas valsts veic, ?stenojot publisko varu.

78. D pielikum? min?t?s jomas – tai skait? ar? telekomunik?cijas – pamats attiecas uz saimnieciskiem dar?jumiem (31), ko valsts tikai d?? to sabiedrisk? noz?m?guma bieži veic vai attiec?gi veica, ?stenojot publisko varu, bet ko var pied?v?t ar? priv?ti uz??mumi (32). Tostarp dažas no min?taj?m ekonomik? nozar?m ir liberaliz?tas. Taj?s priv?ti uz??mumi faktiski konkur? ar da??ji privatiz?tiem, da??ji v?l joproj?m valstij piederošiem bijušajiem monopoluz??mumiem. Ac?mredzot Sest? PVN direkt?va jau t?s pie?emšanas br?d? 1977. gad? ??ma v?r? š?das att?st?bas iesp?jam?bu.

79. Ja mobilo sakaru licen?u pieš?iršana nav kvalific?jama k? nenoz?m?ga darb?ba telekomunik?ciju jom?, tad tai katr? zi?? ir j?piem?ro PVN, neraugoties uz to, vai t? ir veikta, ?stenojot publisko varu, un vai t? rada konkr?tus konkurences trauc?jumus. T?d?? pirms otr?, treš? un ceturt? prejudici?l? jaut?juma ir j?atbild uz piekto.

2) 2) Par piekto prejudici?lo jaut?jumu: Vai telekomunik?ciju j?dziens Sest?s direkt?vas D pielikum? ietver ar? UMTS licen?u p?rdošanu izsol??

80. Pamat? lietas dal?bniekiem ir domstarp?bas jaut?jum? par to, vai “telekomunik?ciju” j?dziens D pielikuma 1. punkt? attiecas tikai uz telekomunik?ciju pakalpojumu (33) sniegšanu – šo viedokli p?rst?v liet? iesaist?t?s vald?bas un Komisija – vai ar? uz cit?m ar to saist?t?m darb?b?m, t?gad ar? uz licen?u pieš?iršanu, k? to uzskata pras?t?jas.

81. D pielikuma tekst? nav nor?žu, kas ?autu noskaidrot šo str?d?go jaut?jumu. Tam, ka v?cu valodas versij? tiek izmantots tagad jau novecojis telekomunik?ciju nozares [*Fernmeldewesen*], nevis telekomunik?ciju [*Telekommunikation*] j?dziens, nevar pieš?irt k?du noz?mi. Cit?s valodu

versij?š šaj? viet? tiek izmantots attiec?gaj? valod? joproj?m lietojamais j?dziens (skat., piem?ram, *telecommunications* vai attiec?gi *télécommunications*). Turkl?t, k? to pamatoti uzsver V?cijas vald?ba, j?dzieni *Fernmeldewesen* un *Telekommunikation* ir sinon?mi.

– V?sturisk? interpret?cija

82. V?sturisk?s interpret?cijas gad?jum? var?tu apgalvot, ka telekomunik?ciju nozares j?dziens nevar attiekties uz mobilo sakaru licen?u pieš?iršanu priv?tiem uz??mumiem, jo direkt?vas pie?emšanas br?d? 1977. gad? š?du licen?u nemaz nebija. Proti, toreiz telekomunik?ciju pakalpojumus vienpersoniski sniedza valsts pasta administr?cijas. T?d?? ir iesp?jams, ka Kopien? likumdev?js s?kotn?ji neparedz?ja tiesisko regul?jumu attiec?b? uz telekomunik?ciju licenc?m.

83. Tom?r v?sturiskajai interpret?cijai katra zi?? ir tikai otrš?ir?ga noz?me un viena pati t? neko neizš?ir (34). Gluži pret?ji, Sest?s PVN direkt?vas noteikumi turkl?t ir j?interpret? sist?miski un it ?paši, ?emot v?r? t?s m?r?i.

– Sist?misk? interpret?cija

84. No sist?misk? viedok?a vispirms noz?me var?tu b?t Sest?s direkt?vas 9. panta 2. punkta e) apakšpunkta desmitaj? ievilkum? (35) ietvertajai telekomunik?ciju pakalpojumu defin?cijai. T? ir formul?ta š?di:

“Par telekomunik?ciju pakalpojumiem uzskata t?dus pakalpojumus, kas saist?ti ar sign?lu, rakst?tu tekstu, att?lu, ska?u vai cita veida inform?cijas p?rraidi, emisiju vai uztveri pa vadiem, radio, optisk?m vai cit?m elektromagn?tisk?m sist?m?m, tostarp ar? t?dus pakalpojumus, kas saist?ti ar ties?bu nodošanu vai pieš?iršanu izmantot š?das p?rraides, emisijas vai uztveres jaudas. [..]”

85. 9. pant? noteikts, kura vieta uzskat?ma par pakalpojuma sniegšanas vietu. Šaj? sakar? 2. punkta e) apakšpunkt? ar? attiec?b? uz taj? aprakst?tajiem telekomunik?ciju pakalpojumiem noteikts, ka p?rrobežu pakalpojumu gad?jum? pakalpojuma sniegšanas vieta ir vieta, kur klients ir re?istr?jis savu uz??mumu vai kur tam ir past?v?ga iest?de.

86. Cikt?l vald?bas un Komisija visp?r uzskata par vajadz?gu no š?s defin?cijas izdar?t k?dus secin?jumus, t?s uzskata, ka š? defin?cija attiecas uz telekomunik?ciju pakalpojumiem šaur? noz?m?. P?c vi?u dom?m, šaj? noteikum? min?t? ties?bu nodošana vai pieš?iršana izmantot “p?rraides, emisijas vai uztveres jaudas” attiecas uz infrastrukt?ru, nevis uz licenc?m, kas ?auj izmantot radio frekven?u spektru.

87. Pras?t?jas no š? fragmenta, kas ang?u valodas versij? skan “including the related transfer or assignment of the right to use capacity for such transmission, emission or reception”, izdara pret?ju secin?jumu. J?dziens *capacity* tiekot izmantots tieši *frequency spectrum capacity* noz?m?.

88. Š?iet, ka ang?u valodas versija pie?auj šo interpret?ciju; tom?r citas valodu versijas pamato liet? iesaist?to vald?bu un Komisijas interpret?ciju (36). Past?vot iesp?jam?m atš?ir?b?m starp valodu versij?m, b?tisku noz?mi ieg?st attiec?g? noteikuma j?ga un m?r?is (37), kas šaj? gad?jum? ar? noraida iesp?ju, ka noteikums attiecas uz radio frekven?u pieš?iršanu.

89. Proti, k? pamatoti uzsver N?derlandes vald?ba, tiesiskajam regul?jumam j?nodrošina, lai trešo valstu sniegtie telekomunik?ciju pakalpojumi, ko izmanto klienti Kopien?, tiktu aplikti ar nodokli Kopien? (38). Šis apsv?rums attiecas tikai uz telekomunik?ciju pakalpojumiem šaur? noz?m?. Jo licences katr? zi?? izsniedz attiec?g?s valsts iest?des. Turkl?t pirc?ji, t?gad pakalpojuma sa??m?ji, galvenok?rt ar? ir re?istr?ti valst?, kur? tiem ir pieš?irta licence, jo nav

iedomājams, ka UMTS mobilo sakaru tīklu var izveidot un pārvadāt bez attiecīgajai valstī strādājoša uzņēmuma vai meitas sabiedrības.

90. Lielbritānijas, Nīderlandes un Dānijas valdības, kā arī Komisija vēl arī norāda uz attiecīgajās iekšējās tirgus direktīvās iekļauto telekomunikāciju pakalpojumu definīciju. Tiesas praksei pilnībā atbilst tas, ka Sestās PVN direktīvas interpretācijā tiek ņemtas vērā arī definīcijas attiecīgā jomu reglamentējošajos tiesību aktos, kuru mērķi nav pretrunā PVN tiesībām (39).

91. Padomes 1990. gada 28. jūnija Direktīvas 90/387/EEK par telekomunikāciju pakalpojumu iekšējā tirgus izveidi, īstenojot atklāta tīkla noteikumus (40), 2. panta 4. punktā telekomunikāciju pakalpojumi definēti kā "pakalpojumi [i], kas pilnībā vai daļēji ietver sevī signālu pārraidi un maršrutēšanu telekomunikāciju tīklā, izmantojot telekomunikāciju procesus, izņemot radio un televīzijas apraidi". Atbilstoši šai definīcijai UMTS licenču piešķiršana nav telekomunikāciju pakalpojums.

92. Tomēr ir šaubas par to, vai iepriekš minētās definīcijas var neierobežoti attiecināt uz D pielikumu, jo tās attiecas uz telekomunikāciju *pakalpojumiem* (*telecommunication services*), turpretī D pielikumā ir minētas telekomunikācijas (*telecommunications*). Šis jēdziens būtu jāsaprot kā plašāks šīs darbības jomas apraksts, kas sevī ietver arī citas darbības, ne tikai telekomunikāciju pakalpojumus šaurā nozīmē.

– Teleoloģiskā interpretācija

93. Tomēr noteicošais ir Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta trešajā daļē ietvertā tiesiskā regulējuma jēga un mērķis, skatīts kopā ar D pielikumu. Atbilstoši ģenerālvokļa Albēra izteikumiem, D pielikumā uzskaitītās darbības ir darbības, kuru saistība ar ekonomiku ir primāra un acīmredzama (41).

94. Tā kā šīs darbības *parasti* veic vai var veikt arī privāti uzņēmumi, principā tiek pieņemts, ka konkurence tiek būtiski ietekmēta. Šā tiesiskā regulējuma mērķis ir šādā situācijā pielīdzināt valsti privātam nodokļa maksātājam. Citas valsts darījums saskaņā ar otro daļu attiecas arī PVN tikai konkrētā gadījumā, ja tie rada nozīmīgus konkurences traucējumus.

95. Valsts pielīdzināšana privātam nodokļa maksātājam ir pieļaujama tikai attiecībā uz telekomunikāciju pakalpojumiem šaurā nozīmē, jo šos pakalpojumus tagad var sniegt arī privāti uzņēmumi. Turpretī pirmreizējā licenču piešķiršana, kas ļauj izmantot noteiktas frekvenču spektra daļas, pašreizējā attīstības stadijā (42) ir funkcija, kas ir ietverta valsts kompetencē (43). Pat ja noteiktos apstākļos licenču piešķiršana konkurētspējīgu privātu struktūru īstenošanu (44), šīs darbības gadījumā valsts nav jāpielīdzina privātiem nodokļa maksātājiem. Gluži pretēji, katrā ziņā ir jāpārbauda, vai valsts veiktais darījums atbilstoši Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otrajai daļai ir jāattiecas arī nodokli, lai nodrošinātu konkurences aizsardzību.

96. Tādēļ uz piekto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka jēdziens "telekomunikācijas" Sestās direktīvas D pielikuma 1. punktā pašreizējā attīstības posmā neattiecas uz valsts īstenoto UMTS licenču pārdošānu izsolē.

3) Par otro prejudiciālo jautājumu: publiskās varas īstenošana Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta pirmās daļas nozīmē

97. Saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta pirmo daļu ir jābūt izpildītiem diviem nosacījumiem, lai būtu spēkā nodokļa neuzlikšanas norma, proti, darbība ir jāveic publisko

tiesību subjektam un darbību tam ir jāiesaistās publiskās pārvaldes iestādes statusā (45). Nav apstrīdams, ka valsts sekretārs vai attiecīgi RA atbilst pirmajam nosacījumam.

98. Otro nosacījumu Tiesa spriedumā lietā *Fazenda Pública* (46) ir precizējusi šādi:

“Apmēru, kādā publisko tiesību subjektiem piemēro nodokļa atbrīvojumu, pārdotā nosacījumā gadījumā var noteikt, pamatojoties uz attiecīgo darbību īstenošanas kārtību [...] (47)

Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru darbība valsts iestādes statusā Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta pirmo daļu izpratnē nozīmē darbību, ko publisko tiesību subjekti veic publisko tiesību paštiesiskā regulējuma ietvaros. Tas neattiecas uz darbību, kuras tās veic ar tādām pašām tiesiskiem nosacījumiem kā privātie tirgus dalībnieki [...]. (48)”

99. Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka šajā pārbaudē netiek izvērtēts darbības priekšmets vai mērķis (49).

100. Prasītājam no judikatūras secina, ka noteicošā ir darbības forma. Licenču izsole notika ar tiem pašiem nosacījumiem, kādus Anglijas tiesības nosaka arī atbilstošiem privāttiesiskiem darījumiem. To, ka izsoles mērķis ir tirgus regulāšana, nedrīkst ņemt vērā.

101. Turpretī lietā iesaistītās dalībvalstis un Komisija uzsver, ka saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas tiesību un valsts tiesību aktiem UMTS licenču piešķiršana ir tikai valsts kompetencē, kurai turklāt ir jāizpilda pašas saistības.

102. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka saskaņā ar Direktīvas 97/13 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu individuālas licences telekomunikāciju tīklu izmantošanai drīkst izsniegt tikai valsts regulatīvā iestādē. Turklāt iestādei ir jāievēro direktīvas 9. un 10. pantā minētās norādes. Ja dalībvalsts izsniedz tikai ierobežotu skaitu individuālo licenču, tai izvērle ir jāizdara, balstoties it īpaši uz objektīviem, nediskriminējošiem, sīki izstrādātiem, pārskatāmiem un samērīgiem kritērijiem (Direktīvas 97/13 10. panta 3. punkts). Attiecībā uz šajā sakarā iekasētajiem maksājumiem ir spēkā Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā minētās norādes.

103. Pat ja galīgais valsts tiesību izvērtējums ir iesniedzējtiesas kompetencē, nav šaubu par to, ka saskaņā ar *WTA 1949* un *WTA 1998*, kā arī saskaņā ar *WTA Regulations*, UMTS licenci var izsniegt tikai valsts sekretārs. Saistības, kādas viņam šajā sakarā uzliek valsts tiesības, balstās uz Direktīvas 97/13 norādēm. Turklāt atsaukt licenci arī var tikai valsts sekretārs, pie tam ne tikai gadījumos, kas paredzēti pašā licencē, bet gan arī valsts drošības apsvērumu dēļ vai, lai izpildītu Kopienas tiesību vai starptautiskajos nolīgumos noteiktās saistības (50).

104. Tātad valsts sekretārs, kuru pārstāv RA, UMTS licences piešķir saskaņā ar tikai uz viņu attiecināmu tiesisko regulējumu. Nevienam privāto tiesību subjekts nevar piešķirt attiecīgās licences. No tā var secināt, ka licenču pārdošana izsolē ir darbība, kurā publisko tiesību subjekts iesaistās kā valsts iestāde.

105. Tas nav pretrunā apstāklim, ka licences tika piešķirtas izsoles ceļā – procedūrā, kas ir raksturīga civiltiesībām un ko tādējādi var izmantot arī privāto tiesību subjekti.

106. Tiesa par noteicošo faktoru gan ir atzinusi darb?bas k?rt?bu. Tom?r b?tu nepietiekami saprast to tikai k? jaut?jumu “K?d? veid?”, t?gad k? darb?bas formu. Gluži pret?ji, pirmk?rt, b?tisks ir jaut?jums, vai priv?to ties?bu subjekti, pamatojoties uz attiec?gajiem ties?bu aktiem, visp?r var veikt l?dz?gu darb?bu. Ja tas t? b?tu, valsts b?tu j?uzskata par nodok?u maks?t?ju, lai neapdraud?tu PVN iekas?šanas neitralit?ti. Turpret? apst?klis, ka valsts, pildot tikai tai pieš?irt?s pilnvaras, izmanto civilties?b?s noteiktu proced?ru, neietekm? fisk?lo neitralit?ti.

107. Noteicošais nav visp?rj?s civilties?bu nor?des attiec?b? uz izol?m, bet gan konkr?t?s ties?bu normas attiec?b? uz UMTS licen?u izsoli.

108. Pras?t?ju izvirz?t? t?ze noz?m?, ka valsts vara tiek ?stenota tikai, valstij pie?emot administrat?vus aktus, t?gad publisk? vara tiek ?stenota šaur? noz?m?. Tom?r š?du interpret?ciju Tiesa skaidri noraida savos spriedumos liet?s saist?b? ar ce?u nodok?iem par automa?istr??u izmantošanu (51).

109. Tom?r spriedum? liet? *Fazenda Pública* (52) Tiesa no fakta, ka, p?rvaldot sabiedrisk?s autost?vvietas, tika pild?tas valsts varas funkcijas, izdar?ja secin?jumu, ka uz darb?bu attiecas ?pašs publisko ties?bu regul?jums. Administrat?va darb?ba, kur? valsts un pilsonis atrodas padot?bas attiec?b?s, saska?? ar Tiesas viedokli liecina par valsts varas ?stenošanu Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta pirm?s da?as izpratn?, tom?r nav oblig?ts nosac?jums (53).

110. Turkl?t atsaukšan?s uz atbilstošaj?m ties?bu norm?m attiec?b? uz darb?bas formu var?tu apdraud?t vienveid?gu Sest?s PVN direkt?vas piem?rošanu, jo ir iesp?jams, ka daž?s dal?bvalst?s valsts plaš?k izmanto priv?to ties?bu darb?bas formas nek? cit?s. Ar? publisko ties?bu darb?bas formu norobežošana no priv?to ties?bu darb?bas form?m daž?du valstu ties?bu sist?m?s var b?t atš?ir?ga.

111. Turkl?t ir j?nor?da uz to, ka Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta pirm? da?a tikai prasa, lai dar?jumus veiktu *valsts iest?des*. T?d?? UMTS licen?u izsoli nedr?kst apl?kot izol?ti (54). Gluži pret?ji, š? darb?ba iek?aujas kop?j? frekven?u spektra p?rvald?bas un telekomunik?ciju sektora regul?šanas kontekst?. Šaj? kontekst? valsts b?t?b? pilda publisk?s varas funkcijas, piem?ram, transpon?jot valsts ties?b?s UMTS l?muma nor?des vai iekš?j? tirgus direkt?vas. T? ?steno publisko varu, ar? saska?? ar *WTA 1949* paredzot krimin?lsodu par neat?autu radioiek?rtu izmantošanu vai atsaucot licenci valsts droš?bas apsv?rumu d?? vai t?d??, lai izpild?tu Kopienu ties?b?s vai starptautiskajos nol?gumos noteikt?s saist?bas.

112. Turkl?t pretrunu nav ar? taj? apst?kl?, ja attiec?gaj? izv?rt?jum? tiek ?emts v?r? plaš?ks darb?bas juridiskais konteksts, turpret? t?s k? saimnieciskas darb?bas kvalific?šan? noteicošais ir tikai ?r?j? norise. Gluži pret?ji, tas tieši atbilst Sest?s direkt?vas 4. panta lo?ikai – s?kotn?ji ar 1. un 2. punkta plašu interpret?ciju nodrošin?t direkt?vas visaptverošu piem?rošanu, bet p?c tam, piem?rojot 5. punktu, ?emt v?r? valsts darb?bas ?pašo tiesisko regul?jumu.

113. Visbeidzot, licen?u izsoles kvalific?šanu par darb?bu, kas veikta, ?stenojot publisko varu, neietekm? apst?klis, ka valsts r?kotas izsoles rezult?t? tiek g?ti b?tiski ien?kumi. Tas – k? jau iepriekš min?ts – valsts darb?bai gan var pieš?irt saimnieciskas darb?bas raksturu Sest?s direkt?vas 4. panta 2. punkta izpratn?. Tom?r, ja valsts darbojas, pamatojoties uz ?pašu tiesisko rež?mu, kas ir piem?rojams tikai valstij, t? tom?r ir publisk?s varas ?stenošana.

114. T?d?j?di uz otro prejudici?lo jaut?jumu ir j?atbild:

Par darb?bu valsts iest?des status? Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta pirm?s da?as izpratn? ir j?uzskata t?da darb?ba, kuru publisko ties?bu subjekti ?steno publiskaj?s ties?b?s noteikta ?paša

rež?ma ietvaros. Publisk? vara tiek ?stenota ar? taj? gad?jum?, ja valsts, pildot tikai tai pieš?irt?s funkcijas, izmanto civilties?b?s noteiktu proced?ru vai savas darb?bas rezult?t? g?st noz?m?gus ien?kumus.

4) Par trešo prejudici?lo jaut?jumu: Vai darb?ba var b?t da??ji saimnieciska darb?ba vai da??ji realiz?ta, ?stenojot valsts varu?

115. Pras?t?jas pak?rtoti apgalvo, ka UMTS licen?u pieš?iršanai vismaz da??ji ir saimnieciskas darb?bas raksturs vai attiec?gi, ka t? da??ji ir notikusi ?rpus valsts varas kompetences robež?m.

116. Vispirms j?nor?da uz to, ka spriedums liet? *Armbrecht* (55), uz ko pras?t?jas šaj? sakar? atsaucas, attiecas uz lietas da??ju izmantošanu saimnieciskiem m?r?iem un no š?s izmantošanas izrietošo ietekmi uz ties?b?m atskait?t priekšnodokli. Turpret? izskat?maj? liet? rodas jaut?jums, vai pati licen?u p?rdošana izsol? ir j?apliek ar PVN t?d??, ka to saimniecisk?s darb?bas ietvaros ?steno nodok?u maks?t?js.

117. Spriedum? liet? *CPP* (56) Tiesa nor?d?ja, ka jebkura pakalpojuma sniegšana b?t?b? ir uzskat?ma par atseviš?u, patst?v?gu pakalpojumu. T? k? funkcion?jošas PVN sist?mas interes?s m?ksl?gi nedr?kst sadal?t ekonomiski vienotu pakalpojumu sniegšanu, š? apgroz?juma b?t?ba ir j?izp?ta, lai konstat?tu, vai nodok?a maks?t?js pat?r?t?jam ir sniedzis vair?kus patst?v?gus galvenos pakalpojumus vai tikai vienu vienotu pakalpojumu. Ja ir tikai viens dar?jums, tas saist?b? ar PVN iekas?šanu princip? j?uzskata par vienotu dar?jumu (57).

118. L?gum? sniegt prejudici?lu nol?mumu nekas neliecina par to, ka UMTS licen?u pieš?iršanu veidotu divi vai vair?ki dar?jumi. Gluži pret?ji, licenci pieš??ra ar vienu darb?bu un par to iekas?ja vienotu maks?jumu.

119. Tikt?l nav noz?mes ar? apst?klim, ka izsoles ce?? vispirms tika noskaidroti licences tur?t?ji un maks?juma summa, bet licence tika pieš?irta tikai p?c maks?juma veikšanas. P?d?jie dar?jumi tom?r ir tikai nepatst?v?gi izpildes akti, kas nav v?rt?jami noš?irti no izsoles.

120. K? jau iepriekš tika konstat?ts, valsts, ?stenojot šo vienoto dar?jumu, gan veica saimniecisku darb?bu, tom?r vienlaikus t? ar? ?stenoja valsts varu. T? k? nav faktisku liec?bu par atseviš?i izv?rt?jamiem dar?jumiem, trešais jaut?jums ir teor?tisks un t?d?? uz to nav j?atbild (58).

5) Par ceturto prejudici?lo jaut?jumu: Vai uzl?košana par person?m, kas nav nodok?a maks?t?ji, rada noz?m?gus konkurences trauc?jumus?

121. Saska?? ar Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta otro da?u valsts iest?des ir uzskat?mas par nodok?a maks?t?j?m ar? to darb?bu gad?jum?, kuros t?s iesaist?s k? valsts iest?des, ja to uzl?košana par person?m, kas nav nodok?u maks?t?ji, rad?tu noz?m?gus konkurences trauc?jumus.

122. Tiesa spriedum? liet? *Comune di Carpaneto Piacentino* noteica, ka dal?bvalstu pien?kums ir:

“piem?rot nodok?u rež?mu publisko ties?bu subjektiem par darb?b?m, kur?s tie iesaist?s k? valsts iest?des, ja š?s darb?bas, konkur?jot ar tiem, var veikt ar? priv?to ties?bu subjekti un to uzl?košana par person?m, kas nav nodok?u maks?t?ji, var rad?t noz?m?gus konkurences trauc?jumus [..].” (59)

123. Licen?u pirmreiz?j? pieš?iršana ir tikai valsts kompetenc?, t?d?? licen?u izsoles br?d? nepast?v konkurence starp vien?diem valsts un citu tirgus dal?bnieku pakalpojumiem. Tom?r pras?t?jas izvirza argumentu, ka valsts ?stenota radio frekven?u pieš?iršana, kas ir atbr?vota no PVN, var konkur?t ar n?kotn? iesp?jamu licen?u t?l?ku p?rdošanu, ko ?steno priv?ti tirgus

dalībnieki.

124. Tomēr 2000. gadā izsniegto licenču 4. punktā ir iekļauts nosacījums, ka tās nav atsavināmas. Šajā laikā ne Direktīvā 97/13, ne WTA 1998 nebija paredzēta licenču tirdzniecība.

125. Tagad ministrijas 1999. gada 1. novembra informatīvajā ziņojumā ir minēts, ka izsolā pārdodamās licences gadījumā, ja tiks ieviesta frekvenču tirdzniecība, vēlāk var atzīt par atsavināmu. Tomēr nav skaidrs, vai un kad tas varētu notikt. Direktīvas 2002/21 9. panta 4. punktā tagad ir iekļautas norādes uz to, kādi nosacījumi ir jāievieš attiecībā uz radio frekvenču izmantošanas tiesību nodošanu. Saskaņā ar Līguma sniegtajiem prejudiciāliem nolūmu ietvert informāciju Apvienotās Karalistes iestādes uzskata, ka mobilo sakaru frekvenču tirdzniecība netiks ieviesta vēlāk par 2007. gadu.

126. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa jautā, kādai ir jābūt nozīmīgu konkurences traucējumu varbūtības pakāpei Sestās Direktīvas 4. panta 5. punkta otrās daļas nozīmīgu un cik šis laikā tiem ir jārodas, un kāda nozīme šajā sakarā ir PVN neitralitātes principam.

127. Šajā sakarā vispirms ir jākonstatē, ka nodokļa maksātāja vai attiecīgās personas, kas nav nodokļa maksātāja, statuss ir jānosaka darījuma veikšanas brīdī (60). Tādēļ principā darījumam konkurence ir jāietekmē arī tieši šajā brīdī.

128. Ir jābūt izpildītam nosacījumam, ka radio frekvenču piešķiršanas brīdī jau pastāv attiecīgu izmantošanas tiesību tirgus, t.i., pirmkārt, jau ir jāpastāv līdzīgā izmantošanas tiesību tirgū, otrkārt, privāto tiesību subjektu ir jābūt iespējai šīs tiesības nodot. Tikai šādu nosacījumu gadījumā valsts īstenojot radio frekvenču piešķiršanu var konkurēt ar privāto tiesību subjektu īstenoto radio frekvenču izmantošanas tiesību nodošanu.

129. Pirms UMTS licenču izsoles Lielbritānijas tirgū nebija pieejamas šāda veida licences. Turklāt licenču tirdzniecība nebija iespējama arī no juridiskā viedokļa. Nebija pat paredzams, vai un kad šajā sakarā tiks pieņemtas atbilstošas tiesību normas.

130. Tiesa spriedumā lietā *Taksatorringen* (61) gan attiecīgi atzina, ka Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta f) apakšpunkts attiecas arī uz konkurences traucējumiem, kas var būt par iemeslu atbrīvojumam no PVN nekotn. Tomēr tiem ir jābūt reāliem draudiem radīt konkurences traucējumus (62).

131. Kaut gan pašreiz neviens konkurents nepiedēvē ar PVN apliekamus konkurētspējīgus pakalpojumus, draudi radīt konkurences traucējumus var būt reāli. Nevienlīdzīgā situācijā pati par sevi var atturēt potenciālos konkurentus aktīvi iesaistīties tirgū. Turpretī attiecīgu faktisku draudu nav tajā gadījumā, ja, pamatojoties uz tiesisko regulējumu, neviens potenciālais konkurents nevar iesniegt ar valsts piešķiramajam radio frekvencēm konkurētspējīgu piedāvājumu.

132. Ja valsts vēlāk laika posmā, pēc tam, kad jau būs ieviesta radio frekvenču tirdzniecība, atkārtoti piešķirs licences, attiecībā uz šo *licenču piešķiršanas kārtu* atkārtoti būs jāizvērtē jautājums par PVN piemērošanu (63). Tomēr vēlāk laika posmā valsts īstenojai licenču piešķiršanai piemērotajai PVN sistēmai nav atpakaļejošas iedarbības, lai to piemērotu 2000. gadā īstenojot licenču piešķiršanai.

133. Prasītājas konkurences traucējumus turklāt pamato ar šādu apsvērumu: ja pēc frekvenču tirdzniecības ieviešanas mobilo pakalpojumu sniedzējs no cita uzņēmuma iegādājas licenci un viņam par to ir jāmaksā PVN, tad pircējs salīdzinājumā ar tiem konkurentiem, kas pirms tam no valsts ir ieguvuši licenci, nemaksājot PVN, atrodas nelabvēlīgākā situācijā. Licences otrs

ieguv?js samaks?to PVN gan parasti var atskait?t k? priekšnodokli, tom?r ar to noteikt?s situ?cij?s ir saist?ts p?rejošs likvidit?tes zudums.

134. Tom?r, k? jau iepriekš ir min?ts, attiec?g? dar?juma laik? ir j?b?t potenci?laj?m konkurences attiec?b?m. Nepietiek tikai ar iesp?ju, ka v?l?k tiks pie?emts šaj? sakar? nepieciešamais tiesiskais regul?jums. Pien?kums maks?t nodokli nevar b?t pak?rtots vair?k vai maz?k droš?m prognoz?m.

135. Neraugoties uz iepriekš min?to, valsts ?stenotais dar?jums b?tu j?apliek ar nodokli tikai taj? gad?jum?, ja nodok?a nepiem?rošana p?c iesniedz?jtiesas atzinuma var?tu rad?t *nopietnus* konkurences trauc?jumus Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta otr?s da?as izpratn?.

136. Tas, piem?ram, b?tu gad?jum?, ja valsts *gala pat?rt?jiem* sniegtu to pašu pakalpojumu, ko sniedz priv?tie uz??mumi, t?d?? klientiem vien? gad?jum? cena b?tu j?maks? bez PVN, bet otr? gad?jum? – ar PVN (64). T? k? gala pat?rt?jiem nav ties?bu uz priekšnodok?a atskait?šanu, priv?t? tirgus dal?bnieka sniegtais pakalpojums b?tu par pilnu PVN summu d?rg?ks.

137. Turpret?, ja *nodok?a maks?t?js* UMTS licenci ieg?d?jas no priv?to ties?bu subjekta, tad tikai ?pašos gad?jumos, un šis dar?jums, iesp?jams, b?tu maz?k izdev?gs par licences ieg?di no valsts, jo PVN var vai nu uzreiz atskait?t k? priekšnodokli vai ar? sa?emt atpaka? ?s? laik?. Ar iepriekš?ju finans?jumu saist?tie izdevumi absol?tos skait?os gan var veidot iev?rojamas summas. Tom?r sal?dzin?jum? ar kop?jiem izdevumiem UMTS frekven?u ieg?dei, šie izdevumi princip? nesasniedz t?du apm?ru, kas var?tu b?t par iemeslu nopietniem konkurences trauc?jumiem.

138. Turkl?t 2000. gad? nek?d? zi?? nevar?ja droši paredz?t frekven?u tirdzniec?bas ieviešanu un Apvienotaj? Karalist? t? l?dz šim faktiski nav ieviesta. Jo ilg?ks laika posms atdala valsts ?stenoto licen?u pieš?iršanu no otrreiz?j?s iesp?jas ieg?d?ties licences, jo vair?k main?s tirgus situ?cija kopum?. Turkl?t palielin?s citu faktoru, piem?ram, licen?u ekonomisk?s v?rt?bas atk?rtotas noteikšanas, ?emot v?r? [jaunas] tehnikas par?d?šanas, kas konkur? ar UMTS mobilajiem sakariem, noz?me sal?dzin?jum? ar iesp?jamu likvidit?tes tr?kumu, uz laiku ieguldot l?dzek?us priekšnodok?a apmaks?. Ar? šis apsv?rums liecina par to, ka par konkurences trauc?jumiem Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta otr?s da?as izpratn? princip? var run?t tikai tad, ja pakalpojumi ir pieejami aptuveni vien? un taj? paš? laik? un potenci?lais pirc?js var izv?l?ties no diviem l?dz?giem pied?v?jumiem.

139. T?d?j?di uz ceturto prejudici?lo jaut?jumu ir j?atbild:

Noz?m?gi konkurences trauc?jumi Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta otr?s da?as noz?m? ir tikai re?lu draudu gad?jum?, ka valsts uzl?košana par personu, kas nav nodok?a maks?t?ja, b?tiski ietekm? esošo vai potenci?lo tirgus dal?bnieku, kas pied?v? konkur?jošus pakalpojumus, situ?ciju konkurences jom?. Š?di draudi princip? nepast?v, ja, pamatojoties uz tiesisko regul?jumu valsts pakalpojumu sniegšanas br?d?, neviens priv?tais tirgus dal?bnieks nevar tirg? pied?v?t ar valsts pakalpojumiem konkur?jošus pakalpojumus.

C – *Par sesto prejudici?lo jaut?jumu: direkt?vai atbilstoša valsts ties?bu aktu, ar ko transpon? Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punktu, interpret?cija*

140. Pamatojoties uz VAT Act 1994 41. panta 2. punktu, nodok?u administr?cija pie??ma nodok?u instrukciju, atbilstoši kurai noteiktas valsts iest?žu darb?bas, tostarp licenc?šanu un telekomunik?cijas, apliek ar nodokli (65).

141. Atbilstoši Tiesas atzinumam spriedum? liet? *Fazenda Pública* (66) dal?bvalstis var transpon?t Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta otro da?u, pie?emot atbilstošas ties?bu normas un pieš?irot

pārvaldes iestādēm tiesības, balstoties uz likumā noteiktiem kritērijiem, lemt, kad valsts darbā ir jāpiemēro PVN, lai novērstu nopietnus konkurences traucējumus.

142. Iesniedzējtiesa jautā, cik tāl, piemērojot iepriekš minētos valsts tiesību aktus, nozīme ir direktīvai atbilstošas valsts tiesību interpretācijas principam, kas ir minēts spriedumā lietā *Marleasing* (67).

143. Atbilstoši tam valsts tiesai, piemērojot valsts tiesības un it īpaši normas speciālajās tiesiskajās regulājumā, kas ir pieņemts, lai ieviestu direktīvas prasības, ir jāinterpretē valsts tiesības, cik vien tas ir iespējams, ņemot vērā attiecīgās direktīvas tekstu un mērķi, lai sasniegtu tajā noteikto rezultātu un panāktu atbilstību EKL 249. panta trešajai daļai (68).

144. Šis princips ir jāievēro, piemērojot jebkuru valsts tiesību aktu. Tas attiecas arī uz administratīvajām instrukcijām, kurās, transponējot Sestās direktīvas 4. panta 1. un 5. punktu, noteikts, kādi valsts pārvaldes darījumi ir apliekami ar nodokli.

145. Tomēr prasītājam iebilst, ka direktīvai atbilstošas valsts tiesību interpretācijas princips neattiecas uz nodokļu instrukcijām, jo nodokļu administrācija tādā veidā ir izmantojusi savu diskrecionāro varu, kas tai piemīt saskaņā ar direktīvas noteikumiem.

146. Šādam apgalvojumam nevar piekrist. Ja valsts iestādes, lai transponētu Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otro daļu, atsevišķas publisko tiesību subjektu darbības kvalificē kā ar nodokli apliekamas darbības, tām ir jāievēro direktīvas tiesiskās norādes. Atbilstoši tām nopietnu konkurences traucējumu esamība, kā jau iepriekš minēts, ir saistīta ar principālu nosacījumu, ka valsts pakalpojumiem to sniegšanas brīdī ir jākonkurē ar attiecīgiem privāto tiesību subjektu sniegtajiem pakalpojumiem. Direktīva nepiešir valsts iestādēm tiesības aplikāt ar PVN valsts pakalpojumu, ko sniegusi valsts iestāde, neraugoties uz to, ka juridiski nepastāv konkurences attiecības un ka tas nav gadījums, uz ko attiecas Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta trešā daļa kopā ar D pielikumu.

147. Prasītājam turklāt apgalvo, ka valsts nevar atsaukties uz direktīvai atbilstošu interpretāciju, kaitējot privāto tiesību subjektiem. Ar šis viedoklis nav pamatots. Tiesu iestādēm ir pienākums interpretēt valsts tiesības atbilstoši direktīvai neatkarīgi no tā, vai tam ir nelabvēlīga ietekme uz privāto tiesību subjektu. Tādēļ Tiesa tieši strīdu gadījumā starp privāto tiesību subjektu, kur Kopienas tiesību ieviešana vienam no lietas dalībniekiem nozīmē nelabvēlīgu iznākumu, ir uzsvērusi direktīvai atbilstošas interpretācijas nepieciešamību (69). Turklāt tā atzina, ka atsauce uz direktīvu netiešā veidā var negatīvi ietekmēt privātpersonas tiesības (70).

148. To neietekmē arī pastāvīgā judikatūra, kas nosaka, ka direktīva pati par sevi nevar uzlikt pienākumus privātpersonām un tādējādi to kā tādā nevar izmantot pret privātpersonām (71). Šis secinājums attiecas tikai uz direktīvas tiešu piemērošanu, bet neattiecas uz direktīvai atbilstošu interpretāciju. Jo direktīvai atbilstošas interpretācijas gadījumā privātpersonai saistības uzliek nevis pati direktīva, bet gan valsts tiesības, kas tiek piemērotas atbilstoši direktīvai.

149. Valsts tiesai ir jālemj, vai izskatāmā lietā ir iespējama direktīvai atbilstoša valsts tiesību interpretācija. Šajā sakarā ir jāņem vērā ne tikai nodokļu instrukcija. Gluži pretēji, valsts tiesai ir jāņem vērā valsts tiesības kopumā, lai novērtētu, kādā mērķī tās var tikt piemērotas, lai neradītu direktīvai pretēju rezultātu (72).

150. Ja valsts tiesības, piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ļauj dažos apstākļos interpretēt kādu valsts tiesību normu tādā veidā, ka kolēzija ar kādu citu valsts tiesību normu tiek novērstā vai arī tiek ierobežota šīs normas piemērošana, to piemērojot tikai tādā mērķī, kas ir saderīgs ar citu normu, tiesai ir pienākums izmantot tādā pašā metodes, lai sasniegtu direktīvu

noteikto rezultātu (73). Katrā ziņā Kopienas tiesības neuzliek pienākumu veikt direktīvai atbilstošu valsts tiesību interpretāciju *contra legem* (74).

151. Tādējādi uz sesto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild:

Ja dalībvalsts nolemj transponēt Sestās direktīvas 4. panta 1. un 5. punktu ar tiesību aktiem, kas valsts pārraidei piešķir likumīgā tiesības noteikt, kādi valsts pārraides darījumi ir uzskatāmi par ar nodokli apliekamiem darījumiem, un valsts pārraide šīs pilnvaras izmanto, valsts tiesai, piemērojot šos tiesību aktus, ir jāinterpretē valsts tiesības, cik vien tas ir iespējams, ņemot vērā Sestās direktīvas tekstu un mērķi, lai sasniegtu tajā noteikto rezultātu un panāktu atbilstību EKL 249. panta trešajai daļai.

V – Secinājumi

152. Noslogumā es piedāvāju Tiesai uz *VAT and Duties Tribunal London* [prejudiciāliem] jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) pamata prasības apstākļos valsts iestādes rīkotā licenču, kuras attiecas uz tiesībām noteikt laika posmā izmantot noteiktas elektromagnētiskā spektra daļas, lai sniegtu UMTS mobilo sakaru pakalpojumus, izsole ir jāuzskata par pastāvīgu bezērmēniskas lietas izmantošanu nolūkā gūt no tās ienākumus un tādējādi – par saimniecisko darbību Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 4. panta 1. un 2. punkta izpratnē;
- 2) jēdziens “telekomunikācijas” Sestās direktīvas D pielikuma 1. punktā pašreizējā attīstības posmā neattiecas uz valsts īstenoto UMTS licenču pārdošanu izsolē;
- 3) par darbību valsts iestādes statusā Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta pirmās daļas nozīmē ir jāuzskata tāda darbība, kuru publisko tiesību subjekti īsteno publiskajās tiesībās noteikta noteikta veida režīmā ietvaros. Publiskā vara tiek īstēnota arī tajā gadījumā, ja valsts, pildot tikai tai piešķirtās funkcijas, izmanto civiltiesības noteiktu procedūru vai savas darbības rezultātā gūst būtiskus ienākumus;
- 4) nozīmīgi konkurences traucējumi Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otrās daļas nozīmē ir tikai reālu draudu gadījumā, ka valsts uzlikšana par personu, kas nav nodokļa maksātāja, būtiski ietekmē esošo vai potenciālo tirgus dalībnieku, kas piedāvā konkurētspējīgus pakalpojumus, situāciju konkurences jomā. Šādi draudi principā nepastāv, ja, pamatojoties uz tiesisko regulējumu valsts pakalpojumu sniegšanas brīdī, neviena privātais tirgus dalībnieks nevar tirgū piedāvāt ar valsts pakalpojumiem konkurētspējīgus pakalpojumus;
- 5) ja dalībvalsts nolemj transponēt Sestās direktīvas 4. panta 1. un 5. punktu ar tiesību aktiem, kas valsts pārraidei piešķir likumīgā tiesības noteikt, kādi valsts pārraides darījumi ir uzskatāmi par ar nodokli apliekamiem darījumiem, un valsts pārraide šīs pilnvaras izmanto, valsts tiesai, piemērojot šos tiesību aktus, ir jāinterpretē valsts tiesības, cik vien tas ir iespējams, ņemot vērā Sestās direktīvas tekstu un mērķi, lai sasniegtu tajā noteikto rezultātu un panāktu atbilstību EKL 249. panta trešajai daļai.

1 – Oriģinālvārda – vārds.

2 – IMT2000 – Starptautiskie mobilie telesakari 2000 [*International Mobile Telecommunications2000*] (Starptautiskās telekomunikāciju savienības [*International Telecommunication Union*], turpmāk tekstā – “ITU”, izstrādātais standarts); UMTS – universāls

mobilo telekomunikāciju sistēma (Eiropas Pasta un telesakaru administrāciju konferences, turpmāk tekstā – “CEPT”, un Eiropas telekomunikāciju standartu institūta [European Telecommunications Standards Institute], turpmāk tekstā – “ETSI”, izstrādātos standarts, t.s. IMT2000 īstenošanas sastāvdaļa).

3 – Tātad, kā Tiesas notikums tiesas sēdes laikā precīzi norādīja Nīderlandes valdības pārstāvis, zināms, ka PVN, kas tika samaksāts, nevienam to nepamanot.

4 – Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

5 – Lieta C-284/04 *T-Mobile Austria* u.c.

6 – Izsoles ceļā licences tika piešķirtas cita starpā Vācijā, Austrijā, Beļģijā, Kiprā, Dānijā, Grieķijā, Ungārijā, Itālijā, Nīderlandē, Ķīnas Republikā un Apvienotajā Karalistē. Spānijā, Somijā, Francijā, Luksemburgā, Polijā, Portugālē, Slovākijā, Slovēnijā un Zviedrijā pretendenti izvēlējās konkursa kārtībā (t.s. *beauty contest*). Iepriekš minētajās valstīs, izņemot Ungāriju un Somiju, licences tika piešķirtas, nepiemērojot PVN. Somijā licences tika piešķirtas bez maksas.

7 – CEPT ir starptautiska organizācija, kurā pašreiz ietilpst 46 Eiropas valstu pasta un telekomunikāciju jomu regulējošās iestādes. (Tuvāka informācija ir pieejama organizācijas mājas lapā – www.cept.org).

8 – Tajā ir minētas šādas frekvenču joslas: 1900–1980 MHz, 2010–2025 MHz un 2110–2170 MHz virszemes UMTS-programmatūrai un 1980–2010 MHz un 2170–2200 MHz satelītu UMTS-programmatūrai.

9 – Šajā sakarā skat. informāciju Eiropas Radiosakaru biroja (*European Radiocommunications Office*, turpmāk tekstā – “ERO”) mājas lapā – www.ero.dk/ecc.

10 – Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīlī Direktīva 97/13/EK par vispārīgo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu sakaru [telekomunikāciju] pakalpojumu jomā (OV L 117, 15. lpp.), kas ar 2003. gada 24. jūliju atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/21/EK par kopīgiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.).

11 – Minēta 10. zemsvārtas piezīme.

12 – OV 1999, L 17, 1. lpp.

13 – Mēsdienas izmantojamai tehnikai tīkla ekspluatācijai ir vajadzīga viena frekvence tiešajam un viena frekvence retiņķanām (*Frequency Division Duplex – FDD*). Licencēs A, C, D un E katrā ietilpst vēl arī 5 MHz nepāra spektrs, ko var izmantot ierakstiem (*Time Division Duplex – TDD*).

14 – BT3G šajā laikā piederēja uzņēmumam *British Telecommunications Plc*; pāc mobilo sakaru jomas atdalīšanas no BT, izveidojot *mmO2*, BT3G tika pārdota par *O2 Third Generation Limited*.

15 – 2000. gada 12. septembra spriedums lietā C-260/98 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-6537. lpp., 26. punkts) un spriedums lietā C-359/97 Komisija/Apvienotā Karaliste (*Recueil*, I-6355. lpp., 41. punkts), kā arī 2006. gada 21. februāra spriedums lietā C-223/03 *University of Huddersfield* (Krājums, I-1751. lpp., 47. punkts), skat. arī 1987. gada 26. marta spriedumu lietā 235/85 Komisija/Nīderlande (*Recueil*, 1471. lpp., 8. punkts), kā arī tādā pašā nozīmē cita starpā 1985.

gada 14. februāra spriedumu liet? 268/83 *Rompelman (Recueil, 655. lpp., 19. punkts)* un 2003. gada 27. novembra spriedumu liet? C?497/01 *Zita Modes (Recueil, l?14393. lpp., 38. punkts)*.

16 – 1995. gada 6. aprīļa spriedums liet? C?4/94 *BLP Group (Recueil, l?983. lpp., 24. punkts)* un 2006. gada 12. janvāra spriedums apvienotaj?s liet?s C?354/03, C?355/03 un C?484/03 *Optigen u.c. (Kr?jums, l?483. lpp., 45. punkts)*.

17 – Skat. 16. zemsv?tras piez?m? min?tos spriedumus.

18 – Ja maks?jumi neietilptu Sest?s direkt?vas piem?rošanas jom?, neb?tu vajadz?gs Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta 1. da?as preciz?jums, ka valsts nav nodok?a maks?t?js ar? tad, ja t? par savu darb?bu iekas? maks?jumus.

19 – Saska?? ar Direkt?vas 97/13 10. panta 1. punktu dal?bvalstis dr?kst ierobežot individu?lo licen?u skaitu tikai t?d? apm?r?, cik tas ir nepieciešams radio frekven?u efekt?vai izmantošanai.

20 – Skat. iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/N?derlande 10. punktu, iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/Grie?ija 28. punktu un iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/Apvienot? Karaliste 43. punktu.

21 – Skat. iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?to judikat?ru.

22 – 1994. gada 19. janvāra spriedums liet? C?364/92 *SAT Fluggesellschaft (Recueil, l?43. lpp., 30. punkts)*; šaj? sakar? skat. ar? 1997. gada 18. marta spriedumu liet? C?343/95 *Diego Cal? & Figli (Recueil, l?1547. lpp., 22. un 23. punkts)* un 2002. gada 19. februāra spriedumu liet? C?309/99 *Wouters u.c. (Recueil, l?1577. lpp., 57. punkts)*.

23 – 1990. gada 4. decembra spriedums liet? C?186/89 *Van Tiem (Recueil, l?4363. lpp., 18. punkts)*, 2003. gada 26. j?nija spriedums liet? C?442/01 *KapHag (Recueil, l?6851. lpp., 37. punkts)*, 2004. gada 29. aprīļa spriedums liet? C?77/01 *EDM (Recueil, l?4295. lpp., 48. punkts)* un 2004. gada 21. oktobra spriedums liet? C?8/03 *BBL (Kr?jums, l?10157. lpp., 36. punkts)*.

24 – 1996. gada 26. septembra spriedums liet? C?230/94 *Enkler (Recueil, l?4517. lpp., 22. punkts)*, 2000. gada 27. janvāra spriedums liet? C?23/98 *Heerma (Recueil, l?419. lpp., 19. punkts)*. Skat. ar? iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?to spriedumu liet? *Rompelman*, kur? Tiesa apb?ves ties?bu mantojuma da?as ieg?šanu ir kvalific?jusi k? saimniecisku darb?bu.

25 – Skat., piem?ram, ang?u valodas versiju – *for the purpose of obtaining income therefrom on a continuing basis*; fran?u valodas versiju – *en vue d'en retirer des recettes ayant un caract?re de permanence*; it??u valodas versiju – *per ricavarne introiti aventi un certo carattere di stabilit?*; un sp??u valodas versiju – *con el fin de obtener ingresos continuados en el tiempo*.

26 – Iepriekš 24. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Enkler* 20. punkts.

27 – Iepriekš 24. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Enkler* 27. punkts.

28 – 1996. gada 20. j?nija spriedums liet? C?155/94 *Wellcome Trust (Recueil, l?3013. lpp., 32. un turpm?kie punkti)* un iepriekš 23. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *EDM* 57. un 58. punkts. Skat. v?l attiec?b? uz akciju tur?šanu un ieg?šanu iepriekš 23. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *KapHag* 38. punktu un 2005. gada 26. maija spriedumu liet? C?465/03 *Kretztechnik (Kr?jums, l?4357. lpp., 19. un turpm?kie punkti)*.

29 – Skat. ?ener?ladvok?ta Mišo [*Mischo*] secin?jumus, kuros uzskat?mi par?d?ts, ka 4. panta 5. punkts ir, t? sakot, veidots vair?k?s pak?p?s un iedal?ts iz??mumos un pretiz??mumos (1989.

gada 15. marta secinājumi apvienotajās lietās 231/87 un 129/88 *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c., 1989. gada 17. oktobra spriedums, *Recueil*, 3233. lpp., 8. punkts).

30 – Iepriekš 29. zemsvārtas piezīmē minētais 1989. gada 17. oktobra spriedums apvienotajās lietās *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c., 22. punkts.

31 – Skat. ģenerālvokāta Albēra [Alber] 2000. gada 29. jūnija secinājums lietā C-446/98 *Fazenda Pública* (2000. gada 14. decembra spriedums, *Recueil*, I-11435. lpp., 69. punkts).

32 – D pielikumā kopumā ir minētas 13 veidu darbības – papildus telekomunikācijām, piemēram, gāzes un elektrības piegāde, pasažieru un preču pārvadājumi, ostu un lidostu pakalpojumi, tirdzniecības gadatirgu un izstāžu rīkošana, komerciālu reklāmas organizāciju un ceļojumu aģentūru darbība, ūdensvadu vadīšana u.c.

33 – Apvienotās Karalistes valdība šajā sakarā norāda uz Padomes 1990. gada 28. jūnija Direktīvas 90/387/EEK par telekomunikācijas pakalpojumu iekšējā tirgus izveidi, nodrošinot telekomunikāciju tīklu padevi (*Open Network Provision – ONP*) (OV L 192, 1. lpp.), kas tagad jau ir atcelta, 2. panta 4. punktā sniegto telekomunikāciju pakalpojumu definīciju, atbilstoši kurai “telekomunikāciju pakalpojumi” ir pakalpojumi, kas pilnībā vai daļēji ietver sevī signālu pārraidi un maršrutēšanu telekomunikāciju tīklā, izmantojot telekomunikāciju procesus, izņemot radio un televīzijas apraidi.

34 – Šajā sakarā skat. manus 2006. gada 13. jūlija secinājums lietā C-278/05 *Robins* u.c. (2007. gada 25. maija spriedums, Krājums, I-1053. lpp., 80. un 81. punkts).

35 – Šo noteikumu pievienoja ar Padomes 1999. gada 17. jūnija Direktīvu 1999/59/EK, kas groza Direktīvu 77/388/EEK, kas attiecas uz telekomunikāciju pakalpojumiem piemērojamo pievienotās vērtības nodokli (OV L 162, 63. lpp.).

36 – Bez jau minētās vācu valodas versijas skat. itāļu itāļu valodas (*ivi compresa la cessione e la concessione, ad esse connessa, di un diritto di utilizzazione a infrastrutture per la trasmissione, l'emissione o la ricezione*), holandiešu valodas (*met inbegrip van de daarmee samenhangende overdracht en verlening van rechten op het gebruik van infrastructuur voor de transmissie, uitzending of ontvangst*) un franču valodas versijas (*y compris la cession et la concession y afférentes d'un droit d'utilisation de moyens pour une telle transmission, émission ou réception* – mani izcēlumi).

37 – Skat. 1990. gada 27. marta spriedumu lietā C-372/88 *Cricket St. Thomas* (*Recueil*, I-1345. lpp., 19. punkts), 1997. gada 5. jūnija spriedumu lietā C-2/95 *SDC*, (*Recueil*, I-3017. lpp., 22. punkts) un 2000. gada 14. septembra spriedumu lietā C-384/98 *D*. (*Recueil*, I-6795. lpp., 16. punkts).

38 – Skat. iepriekš 35. zemsvārtas piezīmē minētās Direktīvas 1999/59 preambulas ceturto apsvērumu, kas nosaka šādi:

“Jāveic pasākumi, lai nodrošinātu to, ka telekomunikāciju pakalpojumus, ko izmanto Kopienē reģistrēti klienti, ar nodokli apliek Kopienē.”

39 – Kā jaunāko skat. 2006. gada 4. maija spriedumu lietā C-169/04 *Abbey National* (Krājums, I-4027. lpp., 61. un turpmākie punkti), kā arī manus 2005. gada 8. septembra secinājums šajā lietā, 73. un turpmākie punkti.

40 – OV L 192, 1. lpp. Tostarp Direktīva 90/387 ir atcelta ar iepriekš 10. zemsvārtas piezīmē minēto Direktīvu 2002/21. Jaunās pamatdirektīvas 2. panta c) punktā iekļauts elektronisko

komunikāciju pakalpojumu definīcija ietver sev? telekomunikācijās un l?dzīgi k? iepriekš?j? direktīva par galveno uzskata signālu p?rraidīšanu elektronisko komunikāciju t?klos.

41 – Iepriekš 31. zemsv?tras piez?m? min?to secinājumu liet? *Fazenda Pública* 69. punkts.

42 – Tomēr Komisija apsver iespēju frekven?u spektra p?rvald?b? ieviest vair?k uz tirgu orient?tu pieeju (skat. Komisijas 2005. gada 14. septembra paziņojumu “Uz tirgu orient?ta frekven?u spektra p?rvald?bas metode Eiropas Savien?b?”, COM(2005) 400, gal?g? redakcija).

43 – Skat. ar? turpm?k 102. un turpm?kos punktus.

44 – Skat. apsv?rumus attiec?b? uz ceturto prejudiciālo jautājumu (turpm?k 124. un turpm?kie punkti).

45 – 1991. gada 25. j?lija spriedums liet? C?202/90 *Ayuntamiento de Sevilla* (*Recueil*, l?4247. lpp., 18. punkts), k? ar? iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/Grie?ija 34. punkts un iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/Apvienot? Karaliste 49. punkts.

46 – Iepriekš 31. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Fazenda Pública* 16. un 17. punkts.

47 – Šaj? sakar? Tiesa nor?da uz iepriekš 29. zemsv?tras piez?m? min?t? 1989. gada 17. oktobra sprieduma liet? *Comune di Carpaneto Piacentino* 15. punktu un 1990. gada 15. maija spriedumu liet? C?4/89 *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c. (*Recueil*, l?1869. lpp., 10. punkts).

48 – Šaj? sakar? Tiesa nor?da uz iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?to sprieduma liet? Komisija/Apvienot? Karaliste 50. punktu un sprieduma liet? Komisija/Grie?ija 35. punktu, k? ar? uz citiem spriedumiem paralēli izskat?m?s liet?s.

49 – Iepriekš 29. zemsv?tras piez?m? min?t? 1989. gada 17. oktobra sprieduma liet? *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c. 13. punkts un iepriekš 31. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Fazenda Pública* 19. punkts.

50 – Skat. WTA 1998 4. pantu.

51 – Iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/Apvienot? Karaliste 51. punkts un iepriekš 15. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? Komisija/Grie?ija 36. punkts.

52 – Iepriekš 31. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Fazenda Pública* 22. punkts.

53 – Skat. iepriekš 47. zemsv?tras piez?m? min?t? 1990. gada 15. maija sprieduma liet? *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c. 11. punktu.

54 – Ar? iepriekš 31. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Fazenda Pública* 22. punkt? Tiesa neapl?koja izolēti tikai vienas st?vvietas iz?r?šanu, bet gan publisko st?vvietu p?rvaldīšanu kopum?.

55 – 1995. gada 4. oktobra spriedums liet? C?291/92 *Armbrecht* (*Recueil*, l?2775. lpp.). Skat. ?paši jautājum? par nodok?a atskaitīšanu ?pašumu gadījumos, kas izmantoti, ?stenojot valsts varu: 2005. gada 2. j?nija spriedumu liet? C?378/02 *WaterschapZeeuws Vlaanderen* (Kr?jums, l?4685. lpp.).

56 – 1999. gada 25. febru?ra spriedums liet? C?349/96 *CPP* (*Recueil*, l?973. lpp., 29. punkts). Skat. ar? 2005. gada 27. oktobra spriedumu liet? C?41/04 *Levob* (Kr?jums, l?9433. lpp., 20.

punkts).

57 – Skat. manus 2006. gada 4. maija secinājumu liet? C?251/05 *Talacre Beach Caravan Sales* (2006. gada 6. jūlija spriedums, Krājums, l?6269. lpp., 32. un turpmākie punkti).

58 – Skat. 1995. gada 15. decembra spriedumu liet? C?415/93 *Bosman u.c. (Recueil, l?4921. lpp., 61. punkts)*, 2001. gada 13. marta spriedumu liet? C?379/98 *PreussenElektra (Recueil, l?2099. lpp., 39. punkts)*.

59 – Iepriekš 29. zemsvātras piezīmē minēt? 1989. gada 17. oktobra sprieduma liet? *Comune di Carpaneto Piacentino u.c.* 24. punkts. Skat. arī 2006. gada 8. jūnija spriedumu liet? C?430/04 *Feuerbestattungsverein Halle* (Krājums, l?4999. lpp., 25. punkts).

60 – Iepriekš 55. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Waterschap Zeeuws Vlaanderen* 32. punkts.

61 – 2003. gada 20. novembra spriedums liet? C?8/01 *Taksatorringen (Recueil, l?13711. lpp.)*.

62 – Iepriekš 61. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Taksatorringen* 63. punkts.

63 – Saskaņā ar *CEPT/ECC* lēmumu (02) 06 no 2008. gada 1. janvāra papildus pirmajiem 3G pakalpojumiem jau piešķirtajām frekvencēm IMT-2000/UMTS mobilo sakaru rīcībā ir jānodod frekvenču josla no 2500 līdz 2690 MHz.

64 – Prasītāju izvirzītais pieņēmums, ka licenci iegādājas persona, kas nav nodokļa maksātājs (piemēram, valsts iestāde) un kurai nav tiesību uz priekšnodokļa atskaitīšanu, šīet maz ticama. Ja valsts iestāde izmanto licenci atbilstoši tās mērķim, lai sniegtu telekomunikāciju pakalpojumus, tās saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta trešo daļu kopā ar D pielikumu ir PVN maksātāja. Drīzāk teorētisks ir arī apsvērums, ka priekšnodokļa atmaksu nevarētu saņemt, ja licences izmantotu ar nodokli neapliekamām darbībām.

65 – Konkrētk skat. šo secinājumu 12. un 13. punktu.

66 – Minēts iepriekš 31. zemsvātras piezīmē, 32. punkts.

67 – 1990. gada 13. novembra spriedums liet? C?106/89 *Marleasing (Recueil, l?4135. lpp., 8. punkts)*. Pirmoreiz minēts 1984. gada 10. aprīļa spriedumā liet? 14/83 *Von Colson un Kamann (Recueil, 1891. lpp., 26. punkts)*. Skat. vēl arī 1994. gada 14. jūlija spriedumu liet? C?91/92 *Faccini Dori (Recueil, l?3325. lpp., 26. punkts)* un 2004. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās no C?397/01 līdz C?403/01 *Pfeiffer u.c. (Krājums, l?8835. lpp., 113. punkts)*.

68 – Iepriekš 67. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Von Colson un Kamann* 26. punkts, iepriekš 67. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Marleasing* 8. punkts, iepriekš 67. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Faccini Dori* 26. punkts un iepriekš 67. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Pfeiffer u.c.* 113. punkts.

69 – Skat. 67. zemsvātras piezīmē minētos spriedumus (izņemot spriedumu liet? *Von Colson un Kamann*).

70 – 2004. gada 7. janvāra spriedums liet? C?201/02 *Wells (Recueil, l?723. lpp., 57. punkts)*.

71 – 1986. gada 26. februāra spriedums liet? 152/84 *Marshall (Recueil, 723. lpp., 48. punkts)*, iepriekš 67. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Marleasing* 6. punkts; iepriekš 67. zemsvātras piezīmē minēt? sprieduma liet? *Faccini Dori* 20. punkts, iepriekš 70. zemsvātras

piez?m? min?t? sprieduma liet? *Wells* 57. punkts, k? ar? iepriekš 67. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Pfeiffer* u.c. 108. punkts.

72 – Šaj? noz?m? skat. 1999. gada 25. febru?ra spriedumu liet? C?131/97 *Carbonari* u.c. (*Recueil*, I?1103. lpp., 49. un 50. punkts) un iepriekš 67. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Pfeiffer* u.c. 115. punktu.

73 – Iepriekš 67. zemsv?tras piez?m? min?t? sprieduma liet? *Pfeiffer* u.c. 116. punkts.

74 – Skat. 2005. gada 16. j?nija spriedumu liet? C?105/03 *Pupino* (Kr?jums, I?5285. lpp., 47. punkts). Šis spriedums attiecas uz pamatl?mumu, kas balst?ts uz EK I?gumu. Min?tais secin?jums attiecas ar? uz direkt?v?m, kas pie?emtas, pamatojoties uz EK I?gumu.